

„Najprije u Antiohiji nazvale učenike hrišćanima.“

Djela 11:26

Antiohija

mart/april 2017.

broj 146

Dani su čovečiji kao trava.
Psalam 103:15a

Poniznost ne znači misliti loše o sebi,
već manje razmišljati o sebi.

C.S. Lewis

IDEMO DALJE,
IDEMO NAPRIJED...

Gospod JE vidjelo moje
i spašenje moje,
KOGA DA SE BOJIM?

— — — — —
Psalam 27:1

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli pojedini vjernici i crkvene zajednice...

Evangeoska crkva Čapljina;
vjernici iz Banjaluke, Požarevca, Petrovca na Mlavi,
Beograda i Kozarske Dubice;
porodice: Marjanović iz Beograda, Šapina iz Novog Travnika
i Tanacković iz Kule.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)93 335 931
Adresa: Antiohija, Poštarski Jah 15, 7802 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bdi@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn Banjaluka
Stampa: 909, Subotica | Tiraž: 1000 primeraka

ISUS IMA MOĆ

„Samo reci reč, i ozdraviće sluga moj.“

(Luka 7:7)

Sigurno rimski kapetan iz čete u Kafernaumu nije bio posebno „religiozno opredeljen“. U Rimu su poznavali mnogo bogova, ali ni jednog nisu mnogo poštovali. Osim toga, takav kapetan je službovao u mnogim zemljama i video je mnogo hramova. Vremenom takav čovek postane skeptičan. Možda je za njega jedan i jedini Bog, kome se taj kapetan stavio na raspolaganje, bio rimski car koji je proglasio da je on bog.

Ovaj kapetan sigurno nije bio „pobožan“. Ipak, počeo je da se interesuje za stvarnost. I tada se prosto „sudario“ sa Bogom Izraela - stvarnim živim Bogom. Zato to nije samo prazan gest, da je kapetan omogućio da se u Kafernaumu sazida sinagoga.

„I načini nam zbornicu...“ hvalili su ga starešine grada. Koliko li je često ovaj poštovani čovek pitao: „Bože! Gde si? Objavi mi se da te upoznam!“ Dok se tako pitao, čuo je o Isusu. Ljudi oko njega su diskutovali o Isusu, kada je on došao do spoznanja: „U Isusu je došao nepoznati Bog među nas.“ Kapetan veruje: „Bog je u Hristu.“ S tom spoznajom dolazi svetlo u srce.

Sada ovaj kapetan veruje da je u Isusu Hristu sva Božija moć. Tim saznanjem se ne zadovoljava. Moleći traži pomoć za sebe. To Isusa raduje, jer je On došao da pomogne. U Božićnoj objavi ga anđeo naziva Spasiteljem, jer On je zaista Spasitelj!

Gospode Isuse, mi smo bespomoćni. Ti imaš svu moć.

Mi smo siromašni, Ti si bogat.

Hvala Ti da zbog nas želiš da budeš ovde.

Amin.

Vilhelm Buš

Dragi čitaoci,

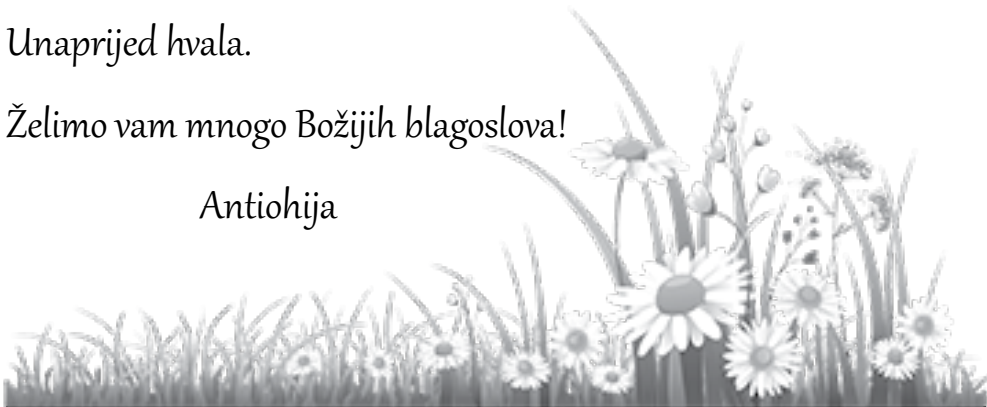
Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volontiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala.

Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!

Antiohija

PASTA ZA ZUBE

Ejmi Bet Gardner naučila je svoju ćerku veoma važnoj životnoj lekciji pomoću paste za zube. Evo o čemu je riječ.

Ponosna mama razgovarala je sa svojom ćerkom Brionom veće prije nego što je njena jedanaestogodišnjakinja trebalo da krene u školu. Ejmi je na društvene mreže zatim postavila fotografiju paste za zube, uz objašnjenje zašto je rekla ćerki da celu tubu istisne na tanjir.

„Moja ćerka sutra kreće u školu. Kupili smo nove uniforme, iznenadili smo je novim ran-cem. Ali večeras smo prije spavanja imali još jedan zadatak, mnogo važniji od ostalih“ - počela je priču mama.

Ona je svojoj djevojčici dala pastu za zube i tražila od nje da je istisne na tanjir.

„Kada je uradila šta sam tražila, smireno sam je zamolila da svu pastu vrati u tubu.“

Govorila je: „Ali, ne mogu to da uradim. Neće biti isto kao prije!“

„Sačekala sam da kaže sve što ima, a onda sam joj prenijela poentu svega: 'Sjećaćeš se ove paste za zube do kraja života.' Tvoje riječi imaju snagu života i smrti. Kada kreneš u školu shvatićeš koja je vrijednost tvojih riječi. Imaćeš priliku da izgovoriš riječi kojima ćeš nekoga povrijediti, poniziti, oklevetati. Takođe ćeš imati priliku često da izgovoriš riječi koje će druge izliječiti, ohrabriti, inspisati, pokazati im da ih voliš. Baš kao pasta za zube, jednom kada riječi izađu iz tvojih usta, ne mogu da se vrate nazad. Pažljivo

biraj svoje riječi, Briona. Kada drugi ne vode računa o tome šta govore, ti pazi šta pričaš. Svako jutro izaberi da iz tvojih usta izlaze samo pozitivne riječi. Neka te ljudi znaju po nježnosti i iskrenosti. Iskoristi svoj život da udahneš život svijetu kojem je tako očajnički potreban. Nikada, ali nikada nećeš zažaliti što si izabrala ljubaznost”, ispričala je ova majka.

Njena poruka ćerki objavljena je na Instagramu, a na Fejsbuku je podijeljena mnogo puta i naišla je na podjednak broj pozitivnih reakcija ljudi.

„Odličan savjet! Djeca u školi mogu biti jako okrutna, bilo bi

lijepo kada bi svi roditelji ovako razgovarali sa svojom djecom“, bio je jedan od komentara.,

Ipak, bilo je i onih koji su negativno komentarisali ovaj potez mame Ejmi, smatrajući da je „odavno trebalo da svoju ćerku nauči ljubaznosti“.

Međutim, ono što ne znaju jeste da su Ejmi i njen muž usvojili Brionu prije dve godine, kada je imala devet godina. To je bio povod novom postu brižne Ejmi, u kojem je još jednom naglasila ćerki da nikad neće zažaliti ako odabere ljubaznost umjesto nekulture.

UBUNTU

Jedan je antropolog djeci afričkoga plemena predložio zanimljivu igru. Stavio je košaru voća ispod drveta i rekao djeci da će svo voće pripasti onome ko prvi stigne do drveta. Kada im je dao znak za početak utrke, dječica su se uhvatila za ruke, potrčala zajedno i podijelila sve plodove. Na pitanje zašto su to učinili kada je pobjednik mogao dobiti sve samo za sebe, oni su odgovorili: „UBUNTU, kako jedan od nas može biti srećan kada su svi oko njega tužni?“

UBUNTU je nesebična filozofija afričkih plemena koja znači:
„JA postojim jer MI postojimo.“

UPOZORENJE CRKVI

Pavle je smatrao potrebnim upozoravati koliko i poučavati. On je poučio upravitelje Božije riječi da su i upozorenje i poučavanje podjednako potrebni kako bi svaki čovjek postao savršenim u Hristu. Napisao je:

„Njega [Isusa] mi navješćujemo opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da učinimo zrelim svakog čovjeka u Hristu.“

Kološanima 1:28

Poučavanje nas *izgrađuje*, ali nas *opomene štite!* Ukoliko smo samo poučeni, a opomene su

zanemarene, možemo izgubiti ono što je bilo izgrađeno kroz službu poučavanja.

To je istina neovisno o tome koliko je zdravo ili izvrsno bilo poučavanje. Solomon, najmuđriji čovjek i najveći učitelj, okrenuo se kad nije poslušao Božiju opomenu. Uopšte nije važno koliko smo vješti u Božijoj riječi; to se može iskriviti ili čak uništiti ne poštujemo li Božije opomene.

U svom posljednjem obraćanju starješinama u Efesu, Pavle ponovo naglašava koliko je važno opominjati ovce, koristeći se

pri tome vlastitim primjerom:

„Zato bdijte i sjećajte se da tri godine – noć i dan – nisam pre-stajao sa suzama opominjati svakoga pojedinog među vama!“

Djela 20:31

Zapazite kako je opominjao bez prestanka i to svakog pojedinog, a ne samo novoobraćeni-ke. Smatrao je to toliko važnim da čitave tri godine nije propu-stitio ni jedan dan, a da ih nije opomenuo. Zapazite njegovu gorljivost dok ih podsjeća na svoje suze. Želio je da slika oca koji plače gori u njihovom sje-ćanju. Njegovo je srce vapilo od brige. Gdje su ti očevi ili pastiri danas? Gdje su očevi koji nose bremena ovaca? Ovakvi vodite- lji odbijaju utjehe današnjeg da- na dok navješćuju opomenu za sutra. Neka nam Bog pomogne da imamo takva srca!

Danas postoji određeni priti- sak na službe u smislu izbjega- vanja kontroverznih pitanja, sve je usmjereno na to da se lju- di osjećaju ugodno. Mnogo pu- ta, čak previše, ovaj je pritisak sadržan u naporu da se ne sa- mo održi služba nego i da se otvore nove prilike za službu. Posljedica toga je da se vrlo često zdrave opomene izostav-

ljaju kako se ne bi ugrozio do- bar dobrovoljni prilog i pozivi. I dok reputacija službenika može ostati nedirnuti, ovce odlaze, a grabežljivi ih vuci komadaju, jer nemaju nužne zaštite.

Dva izvora zablude

Isus je opisao dva izvora zablude: lažne mesije ili antihristi i lažni proroci. Lažne mesije ili antihristi osporavaju istinu da je Isus Hrist, Sin Božiji, došao u tijelu kao čovjek. Ovi prevaranti imaju duh antihrista (1. Jovano- va 2:18-23; 2. Jovanova 7-8). Istorijski oni tvrde da Isus ni- kad nije stvarno bio Sin čovječi- ji, da je On oduvijek božanske naravi i stoga nikada nije umro stvarnom smrću. Danas se ovaj duh izražava kroz učenja razli- čitih kultova. Ipak, osnovno je to da se uvijek napada činjenica kako je Isus došao u tijelu.

Ova je vrsta razmišljanja ne- prihvatljiva u bilo kojoj na Pismu utemeljenoj crkvi ili ži- votu vjernika. Ja vas ne upozo- ravam na antihriste.

Druga kategorija prevaranata, koje Isus navodi, su lažni proro- ci. Ovi se proroci mogu podijeli- ti u dvije grupe.

Prva, to su oni koji objavljuju drugi put do Boga, obično označenog kao viša sila. Oni pokazuju put do Boga, koji obilazi Isusa Hrista umjesto da ide kroz Njega. Naravno, većina vjernika neće ovima pridavati nikakvu pažnju.

Međutim, drugu je grupu proroka teže prepoznati. Oni se nalaze u crkvi, te ako se ostave bez nadzora, mogu zvesti čak i izabrane. Isus je rekao da će ovi proroci činiti znakove i čudesa „da bi zaveli, kad bi bilo moguće, i same izabranike“ (Matej 24:24). Ovi se ljudi nalaze među nama, nose istu Bibliju kao i mi, imaju natprirodne darove, ali oni ipak vode u pogrešnom smjeru, privlačeći ljude sebi umjesto Božijem srcu i Njegovoj vlasti.

Vidljivo je to iz Pavlove jasne i neprestane opomene crkvi u Efesu:

„Znam da će poslije moga odlaska provaliti među vas okrutni vuci koji neće štedjeti stada; i između vas samih dići će se neki koji će naučavati opaku nauku da odvuku učenike za sobom. Zato bdijte i sjećajte se da tri godine – dan i noć – nisam prestajao sa suzama opominjati svakog pojedinog među vama!“

Djela 20:29-31

Zapazite da je Pavle rekao kako ovi dolaze poput vukova. Isus ih je opisao kao vukove u ovčjem runu (Matej 7:15). Zapazite da nije rekao u odjeći pastira; stoga ovi mogu biti ili ne biti u javnoj službi. Važno je ne ograničiti *lažne proroke* samo na službu za propovjedaonicom. Isus naglašava da će njihova cjelokupna pojava govoriti kako se radi o vjerniku, ali će se iza njihove vanjštine skrivati stvarni, unutrašnji motivi.

Svi punovremeni službenici moraju biti i vjernici, ali nisu svi vjernici punovremeni službenici (Ef. 4:11). Stoga nam Isusove riječi pokazuju kako se lažni proroci mogu vrlo lako naći među vjernicima u zajednici, ali i među službenicima.

Lažni proroci nalikuju na vjernike. Mogu govoriti, poučavati, propovijedati, pjevati ili se jednostavno ponašati poput njih. No njihove su želje ili motivi sasvim drugačiji. Pravi vjernici uživaju ispunjavati želje svoga Gospoda.

Vuci misle samo na sebe. Ako se kojim slučajem, poslušnost ne kosi s njihovim planovima oni će se podložiti, pa ih je onda vrlo teško razlikovati od vjernika. Zbog toga je Isus rekao da se vjernici prepoznaju samo po svojim plodovima. Njihovi plodovi ostaju postojani kroz nevolje, te donose zdravlje i život drugima.

Lažni proroci su oni koji tek moraju podrediti svoj život gospodstvu Isusa Hrista. Oni Boga traže s pogrešnim motivima. Služe Mu zbog onoga što mogu dobiti od Njega, a ne zbog

onoga ko On jeste. Varalice su i lako se previde, sve dok im se motivi ne razotkriju. Zapravo, oni ne samo da varaju druge, nego varaju i same sebe (2. Timoteju 3:13). Istinski vjeruju kako žive život u poslušnosti. To su oni koji će Ga u onaj dan, premda su Isusa nazivali Gospodom i prorokovali u Njegovo ime, čuti kako govori: „*Nikad vas nisam poznao. Odlazite od mene, zlotvori [koji ne vršite Očevu volju]!*“ (Vidjeti u Mateju 7:15-23).

Ova je vrsta zablude tako djelotvorna da je Pavle bio zabrinut za vjernike; bojao se da ne budu zavedeni usprkos tome što ih je tri godine neprekidno upozoravao, noću i danju!

Pavle ruši svako samopouzdanje koje bi Efesci mogli da imaju u same sebe, govoreći im sledeće riječi:

„I između vas samih dići će se neki koji će naučavati opaku nauku da odvuku učenike za sobom.“

(Djela 20:30)

U Bibliji *The New Living Translation* piše: „Čak će i neki od vas izokrenuti istinu kako bi sebi privukli sljedbenike.“

To su vjernici koji su služili i rađali rod u prošlosti, no negdje tokom puta, njihova stara priroda je ponovno isklijala, ili su možda bili zavedeni, tako da su ponovo počeli služiti samima sebi. Imajte na umu da se Pavle obraćao starješinama u crkvi. Kakva strašna stvar za reći vođama u koje je uložio samoga sebe! Sada su njegove suze da-

leko razumljivije. Kako mu je to bilo biti teško. No potreba je nadvladala težinu. Ni danas nije ništa drugačije. Nikada nije bilo veće potrebe za istinom jer Isus opisuje posljednja vremena kao vrijeme pogodno za razvoj zablude.

Danas se lažno proroštvo uvuklo u crkvu. Posljedica toga je da je proročko doslovno zagađeno, čak do te mjere da se iskrivljuje prava Božija riječ. Lažno je sada popularnije i prihvatljivije od prave istine. Moramo slušati Božiji glas, prije nego li pokvarenost zahvati crkvu.

John Bevere

LJUBAV, MIR I RADOST

Pronađite ljubav, mir i radost za kojima toliko čeznete

Želim da vam postavim pitanje: „Da li volite sebe?“

Uzmite koji minut i razmislite o tome. To je jako važno pitanje, jer vaš odgovor će odlučiti o tome koliko ste u stanju da drugima date ljubav. Vidite, ako vi ne volite sebe na zdrav i uravnotežen način, onda nećete biti u stanju ni da širite ljubav Božiju oko sebe, jer ne možete da date nešto što nemate. Ne govorim o sebičnoj i egocentričnoj vrsti ljubavi, koja je arogantna i puna sebe, niti da na taj način volite sebe. Ne, o tome vam uopšte ne govorim. Postoji jedan uravnotežen način gde možete da cenite ono kako vas je Bog stvorio i da cenite sposobnosti koje vam je Bog dao. Ja

pričam o ovome dosta, jer mislim da je to jedan od najvećih problema koji mi imamo danas: kako se osećamo u vezi sa sobom. Čini se da dosta ljudi ima pokvarenu ploču u svojim glavama, koja im stalno vrti jedno te isto: „Šta sa mnom nije u redu? Šta sa mnom nije u redu?“

Jedan od razloga za to jeste što sebe dosta upoređujemo sa drugima i što se stalno pitamo zašto ne izgledamo kao tamo neko, kako ne možemo da se ponašamo kao taj neko, ili mislimo da je Bog ljut na nas iz nekog razloga i onda polako upadamo u zamku razmišljanja da mi moramo još više da se potrudimo da bismo izgledali

kao neka druga osoba da bi sve bilo uredu.

Nemojte da ste na pogrešnom putu

Đavo želi da se mi tako osećamo. On želi da napravi kaos od naših razmišljanja, tako da bismo se mi stalno pitali šta to sa nama nije u redu. Mnogo puta mi pravimo greške tako što se jako razbesnimo na sebe jer ne možemo to da otkrijemo. Međutim, upravo nam Božija reč kaže da ko god je u Hristu, napravljen je pravedan.

U 2. Korinćanima 5.21 piše sledeće: *„Jer onoga koji ne zna-dijaše greha, nas radi učini grehom, da mi postanemo u Njemu pravda koja pred Bogom vredi.“* Ja jako volim parafraziranu verziju Biblije, jer mi pomaže da bolje shvatim pravo značenje pravednosti. Kao što ovaj stih kaže, to znači da u Hristu, mi smo baš onakvi kakvi bismo trebali biti. Bog nas je takve stvorio. On nas je odobrio i prihvatio nas kroz svoju ljubav i dobrotu.

Budite kompletni u Božijoj volji

Čim prihvatite Isusa kao svog Spasitelja, Njegova ljubav će

odmah da prostruji kroz vaše srce. Ustvari, On vas je voleo još mnogo pre nego što ste ga vi primili u svoje srce kao ličnog Spasitelja. Ja stvarno želim da vi ovo dobro shvatite, jer je činjenica da vas On voli. To je jedna od najvećih istina na ovom svetu.

Volite Boga i sebe na zdrav i uravnotežen način, jer je to prvi korak ka tome da ispuniti svoju sudbinu i postanete posuda Božije ljubavi. To je ključ svega za šta je Isus dao svoj život, kao što je Njegova pravednost, mir i radost.

Ja jako volim ono što piše u Rimljanima 14.17: *„Jer carstvo Božije nije jelo i piće, nego pravda, mir i radost po Duhu Svetome.“* U ovom stihu nam se govori o tome da se kraljevstvo Božije ne sastoji u hrani i piću. Ja obično volim da govorim da Bogu nije stalo do stvari. On želi da nam da nešto mnogo važnije: pravednost, mir i radost.

Da li živite u Božijem carstvu?

Koliko radosti vi u svom životu uopšte imate? Da li je moguće imati radost ako ne znate da vas Bog voli baš kakvi jeste i da On želi da vi imate mir sa so-

bom. Ako vam možda nedostaje radosti to je možda zbog toga što imate takvo mišljenje o sebi. Da li uživate provodeći vreme sa vama samima?

Neki ljudi se jednostavno pretovare raznim aktivnostima, jer ne podnose da budu sami. Neki ljudi su toliko ljuti na same sebe da izbegavaju da ostanu sami u prostoriji. Dobro mesto je ako krenete da rastete u tom području. Počnite da uravnotežavate svoj danu ljubav prema sebi samima, a to uključuje zdrav stav prema sebi. U Poslanici Efescima 1.4-5 piše: „*U njemu izabra nas Bog pre osnivanja sveta, da budeмо sveti i ispravni pred Njim.*“

Još pre nego što je Bog stvorio svet, Bog nas je voleo i odabrao je da ćemo kroz Hrista i mi biti sveti i bez mana u Njegovim očima. Bog je već unapred odlučio da će da nas usvoji u svoju

porodicu i da će da nas dovede k sebi kroz Isusa Hrista. Ovo je On želeo da uradi i to mu je pružilo veliko zadovoljstvo. U-pamtite jednu stvar, a to je da vas Bog voli bezuslovno. On je kreirao vaš temperament, vaše talente, kao i sve ostalo...

Duh Sveti je spreman i uvek je tu da nam pomogne da prebrodimo svoje slabosti. Kao što ja obično kažem: „Ja možda nisam tamo gde bih želela da budem, ali Hvala Bogu što više nisam ni tamo gde sam do sada bila!“

Gde god se ti nalaziš sada u svom odnosu sa Bogom, znaj da te je On odavno odabrao da budeš Njegovo dete. On je jako zadovoljan time kako te je odabrao i zbog toga te je okružio svojom ljubavlju. Ti si zenica Njegovog oka.

Joyce Meyer

7 POTREBA SVAKOG MUŽA

Poštovanje

Ovo je pod broj jedan! Usudio bih se naglasiti da je ono potrebno u svakom trenutku. Prema mom iskustvu, ako muševri kažu da nije, onda koriste drugačiju riječ! U Efescima 5,33 piše: „Dakle, neka svaki od vas ljubi svoju ženu kao samog sebe, a žena neka poštuje svog muža.“

Bog je znao o čemu govori. Muševri žele znati da ih njihove žene poštuju više nego bilo koju drugu osobu. Svaki muškarac osjeća snagu ovog unutrašnjeg pritiska. Imamo potrebu biti uspješni barem u jednom području našeg života. Ukoliko ne možemo osjetiti poštovanje u našem domu, naći ćemo ga negdje drugdje.

Dame, želite da vas vaši muševri vole bezuslovno. Jeste li spremne poštovati ga bezuslovno? Vjerovatno ni vi niste uvijek jako „dražesne“. (To mogu napisati ovdje, jer se ne bih usudio reći vam to lično, ali vi znate da je to istina.) Ni vaši muševri vjerovatno nisu uvijek dostojni poštovanja, ali želite li biti manje voljene kada ne dajete „najbolje“ od sebe? Isto tako, ni on ne želi biti manje poštovan.

Divljenje

Muškarci žele biti poželjni svojim suprugama. Ne samo na tjelesan, već i na druge načine. Jesmo li dovoljno snažni i dovoljno muševri za vas? Hoćemo li ispuniti sva vaša očekivanja

za jednog muškarca? Ako naša žena uvijek komentariše nekog privlačnijeg muškarca u filmovima ili uspješnijeg muškarca u svijetu, sigurno se nećemo osjećati poželjno. Ako se porodica bori sa finansijama, a žena se na to žali sve vrijeme, muž to čuje kao „Nisam dovoljno dobar.“

Najveće uvjerenje da imamo „ono što je potrebno“ dolazi od naših supruga. Muževi koji ovo ne osjećaju, obično će se prestati truditi.

Dame, ako je uspjeh vašeg muža srazmjeran vašem obožavanju i pokazivanju tog obožavanja, koliko li će on tek biti uspješan muž?

Mir i smirenost

Obično upadnem u nevolju što se ovoga tiče, no muškarci žele da njihov dom bude mjesto u kojem će se pripremiti za svijet. Žele da im se omogući mjesto gdje će se opustiti. Muževi, ovo nije izgovor za lijenost! (Usput, lijenost je grijeh.)

Znam da ovo može biti bolna izjava, no muževi žele da njihove žene budu njihove žene, a ne njihove majke! Također, jako je važno razumjeti da se prigovaranjem nikada ne postigne ono

čemu se žena nada. Možda će se učiniti ono što ste željele, ali neće biti učinjeno sa srcem, odnosno sa stavom kao što ste očekivale.

Dame, je li vaš dom mjesto mira i smirenosti? Neko je rekao da je žena/majka termostat kuće? Ako je to istina, koliko nam je s vama udobno živjeti?

Predanost

Da, muževi žele i ovo! Žele znati da su vam na prvom mjestu. Muževi ne žele vidjeti svoje žene da gledaju druge muškarce ili ih čuti kako komentarišu koliko je divan neki drugi muškarac. Žele znati da ste vjerne samo njima. (Mogu li žene na to reći da imamo veliki ego?)

Dame, zna li vaš muž da vam je on broj jedan, da nijedan muškarac nikada ne može zauzeti njegovo mjesto?

Prihvatanje

Muževi zapravo ne traže žene koje će ih pokušavati promijeniti. Zsigurno mnogi muškarci trebaju promjenu, no biblijski način za to je kroz molitvu i proces modeliranja, promjene nas samih. Muževi takođe žele da njihove žene cijene njihove hobije i interese, budući da to

ima veliki uticaj na nas kao muškarce. Ne morate voljeti golf, ali znati da niži rezultat znači bolji rezultat je veliki plus kada dođemo kući nakon dobre igre. Muškarav ima potrebu da se nekome pohvali, a volio bi da ste taj neko vi.

Dame, bi li vaš muž rekao da ste njegov najveći obožavatelj?

Biti u stanju voditi

Većina muževa želi imati vodstvo u svojim domovima, ali zapravo ne znaju kako. Žena bi trebala dozvoliti svom mužu da napravi nekoliko pogrešaka, i ne kritikovati ga kada ne može učiniti nešto dovoljno dobro dobro kao što to vi možete.

Ako se potrudimo složiti krevet, nemojte ići za nama i popravljati prekrivač (ili barem ne dozvolite da vas vidimo). Ako ustanovimo da vam ne možemo parirati, jednostavno ćemo se prestati truditi. Pohvalite nas za ono što činimo dobro, a mi ćemo se potruditi još više da bismo vam udovoljili. Mi zaista želimo u tome uspjeti!

Dame, dopuštate li vašem mužu da osjeti vaše zadovoljstvo u njegovim sposobnostima vodstva? Ako želite da on vodi, upi-

tajte same sebe, jeste li spremne slijediti njegovo vodstvo?

Emocionalni ventil

Najteži dio sam ostavio za kraj. Većina muškaraca ne zna kako funkcionisati u visokom emocionalnom naboju. Dakle, kada su naše žene uzrujane, mi paničimo. Premještamo se u poziciju „popravljanja” situacije, što obično bude kontraproduktivno.

Kada ste emocionalno uzrujane, iz bilo kog razloga i znate da on nije kriv, korisno je da mu date do znanja da je sa vama dvoma sve u redu, da nije nužno učinio ništa pogrešno, da nije njegova krivica i da ne treba učiniti ništa da bi to popravio.

Dame, je li se vaš muž ikada osjeća odgovornim za vaše emocije koje su potpuno van njegove kontrole?

Muževi, ovo je moja lista. Postoji li nešto što biste dodali?

Ron Edmondson

Izvor: www.ronededmondson.com

Ron Edmondson iskusni je hrišćanski bračni savjetnik koji je proveo godine u radu sa bračnim parovima koji su prolazili kroz različite krize. Svoje dugogodišnje iskustvo sažeo je u dva teksta koja obrađuju po 7 glavnih potreba muža i supruge.

OŽIVLJENJE JAIROVE KĆERKE

Marko 5.21-24,35-43

U ovom odjeljku Isus se suočava sa posljednjim neprijateljem – smrću. Ovo je jedan od tri zabilježena slučaja u Evanđeljima u kojima Hrist oživljava mrtvace. Sledeća dva su uskrsnuće mladića u Nainu (Luka 7.11-17) i izvještaj o Lazaru (Jovan 11). Posljednje i najveće uskrsnuće je Isusovo.

Izvještaj o uskrsnuću Jairove

kćeri počinje na taj način što nam Marko pokazuje jednog očajnog oca čije dijete je teško bolesno i na samrti. Kao i većina roditelja, spreman je učiniti sve za svoju kćer. Vidimo kako ugledan čovjek ne preza da se u očaju baci pred noge jednog kontraverznog rabina o kome religijski prvaci još nisu iznijeli konačan sud. Neki su ga prihvatili (kao Nikodim, Jovan 3), a neki su bili

njegovi žestoki protivnici, do te mjere da su ga već pokušali i ubiti (Luka 4.28-30). Jairu nije stalo do toga da li će naići na odobravanje ili osudu ljudi. Njegova situacija je bila očajna i on vidi samo jednu nadu, da položi svoje pouzdanje u Hrista.

Isus odlučuje da pođe u njegovu kuću (stih 24), ali na putu sreće bolesnicu o kojoj smo čitali ranije. Zamislite da ste otišli u centar za hitnu medicinsku pomoć zbog teškog stanja svog djeteta. Alarmirali ste ljekare, sjedate sa njima u vozilo i jurite prema kući u kojoj je vaš bolesnik, a doktor odjednom kaže da mora prvo da svrati da pomogne jednoj ženi koja je bolesna već dvanaest godina. Zar ne može sačekati još koji sat dok vaše dijete ne bude spašeno? Pretpostavljam da bi svako u ovakvoj situaciji bio doveden do ruba očaja, bijesa, razočarenja... Pismo ne navodi da je Jair reagovao tako.

U tom trenutku stiže glas da je dijete već mrtvo i mislim da se jadnom ocu cijeli svijet sručio na glavu. Isus vidi njegov očaj i hrabri ga da ne posustaje u vjeri, da će sve biti u redu (stih 36). Pomislite samo koliko se trebala „rastegnuti“ vjera tog

čovjeka, koliko povjerenje je stavio u Isusa, jer se zaista ne predaje bolu nego odlučuje da ide dalje, vodeći Hrista ka svom domu. Ovaj čovjek je veliki poticaj za svakog od nas da ne posustajemo zbog prepreka na Božjem putu, makar i ovako velikih, nego da nastavimo da hodamo u vjeri, vjerujući da će Bog svaku situaciju preokrenuti u naš dobitak i blagoslov (Rim. 8.28-30).

Scena koja ga dočekuje u kući je obeshrabrujuća. Žalovanje za pokojnikom je na istoku i danas često običaj koji lomi srca ljudi (stih 38). Prisustvovao sam jednoj crnogorskoj sahrani na kojoj sam doživio nešto slično, kada pri ukopu nekoliko žena, često najbliža rodbina, glasno plače i viče izgovarajući strašne riječi o prekinutom životu, bolu, žalosti... One žele da cijeli svijet čuje da se dogodilo nešto strašno, da je velika tragedija zadesila porodicu koja je izgubila nekoga ko se ne može nadoknaditi i da će tugovati zauvijek, te da više nikada neće biti ista.

Isus na to progovara: „Dijete nije umrlo, ono spava“ (stih 39). Reakcija ljudi na te riječi je jedinstvena jer nigdje i nikada

niko nije ismijavao Isusa. Voljeli su ga ili mrzili, slijedili ili osuđivali, vrijeđali ili veličali, ali nikada mu se nisu podsmjehivali. Njegove riječi su se činile tako smiješne ljudima u Jairovom domu da se nisu mogli suzdržati čak ni zbog tužne prilike koja ih je tamo okupila. Kao i uvijek, Isus je znao šta govori.

Ovo nije jedini put da on smrt poredi sa snom (pogledaj Jovan 11.11). On svakako nije htio reći da se ovdje radi o doslovnom snu. Tako tumače neki liberalni autori i tako pokušavaju objasniti čudo koje je učinio. Isus je pominjući san žalio da istakne da fizička smrt nije konačno stanje. Ljudi u svom umu smrt doživljavaju kao kraj svega, kao stanje ništavila poslije koga nema ništa, nema nastavka, nema novih početaka. Jednostavno – kraj.

Hrist i Pismo nas uče da je smrt samo prolazno stanje, a ne potpuni završetak. Ko god spava, probudiće se jednog dana. „Probudiće se mnogi koji snivaju u prahu zemlje; jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu muku“ (Danilo 12.2). Na žalost, to buđenje neće svi ma donijeti radost. Zato imamo

vrijeme na zemlji da stavimo svoje živote u ruke onoga koji nam garantuje da će naše buđenje biti u slavi, radosti i miru (1. Solunjanima 4.15-17).

Vrijeme za Jairovu djevojčicu još nije došlo do kraja i Hrist je budi. Sa sobom u njenu sobu vodi samo djetetovog oca i majku i tri svoja najbliža učenika, Petra, Jovana i Jakova. Ovo nije posljednji put da odvaja istu trojicu od grupe ostalih učenika i apostola, kako bi im pružio posebne lekcije. Oni su bili sa njim i kod njegovog preobraženja (Matej 17.1-8) i u teškoj borbi u Getsimanskom vrtu (Matej 26.36-46).

Vjerujem da ova mjesta možemo iskoristiti kao poticaj da, ukoliko smo na nekoj poziciji vodstva u crkvi, odvajamo vrijeme za manju grupu mladih hrišćana. Bog će nas voditi u tome a i ti mladi hrišćani će sigurno pokazivati svojim životom želju za rastom. Probajmo ih ohrabriti da se ispruže više nego ostali.

Isus je pozvao Jairovu kćer nazad u život i uticaj ovog djela nije bilo samo sramota onih koji su se rugali i njihovo veliko čuđenje (stih 42). Godinama iza toga, Petar će se naći u istoj si-

tuaciji, biće pozvan da pomogne kod smrti jedne divne, hrišćanske djevojke. Lekcija koju je naučio u Jairovoj kući je duboko urezana u njegov um i on je nad njenim mrtvim tijelom izgovorio iste riječi koje je čuo od svog Gospoda i u njegovoj sili je podigao Tavitu (uporedi Marko 5 sa Djela 9.36-43).

Isus je zapovijedio da djevojčici daju da jede. Razni učitelji komentarišu ove njegove riječi na razne načine. Ono što one govore mom srcu je to da Isus kao da govori: „Smirite se, ne brinite. Život se nastavlja. Ja sam tu.“ Čak i kada budemo gledali smrti u oči, što je situacija od koje niko od nas ne može pobjeći, kada se suočimo sa tim posljednjim neprijateljem, treba da kažemo: „Pobjeda proguta smrt!“ (1. Kor. 15.54).

Svi doživljavamo i imamo situacije koje su očigledno izvan ljudske kontrole; na žalost ili na sreću, svi ćemo imati mnogo takvih u svojim životima. One nam govore da Hrist ima kontrolu nad svime. Naš je izbor da li ćemo u teškoćama reagovati strahom ili vjerom, sumnjati u njega ili se prepustiti njegovom vodstvu. Iz svega ovoga, mi jasno vidimo da je On dostojan našeg povjerenja. On nije samo čovjek; ni najbolji niti najjači čovjek koji je ikada hodao zemljom. On je Bog! Zato, bilo da se suočimo sa vremenskim nepogodama ili sličnim opasnostima, demonskim silama, bolestima, bolima ili čak smrću, pokušajmo da se ne brinemo.

Dragan Nedić, Sarajevo

DOLINA BLAGOSLOVA

2. Dnevnika 20:26

Dolinom je blagoslova u Bibliji, prema Drugoj knjizi Dnevnika, prozvano mjesto, na kojem se sakupio Božji narod kako bi izrazio zahvalnost Bogu. Bilo je to nakon što se Bog borio za svoje izabranike te im darovao pobjedu nad moćnim neprijateljem. Kako se to dogodilo?

Izraelsko je carstvo bilo već jedan vijek podijeljeno na sjeverni dio – Izrael, i južni dio – Judeju. U to vrijeme je judejski kralj bio Josafat. Bio je dobar kralj, onaj koji je činio ono „što je ispravno u očima Gospodnjim” (1. Car. 22:43), kako zapisuje sama Božja riječ. Do njega je došla poruka da su susjedni narodi pošli na njega

(Moavci, Amonci i drugi). Vijest je glasila: „Dolazi na te veliko mnoštvo” (2. Dnev. 20:2). Kralj se uplašio. Očekivao bih da kralj u takvim okolnostima pozove savjetnike i pripremi dobru strategiju obrane. Ne bi me začudilo ni to da je pomislio i na bijeg. Pristizao je moćniji i brojniji neprijatelj, koji je i hrabrima mogao utjerati strah u kosti. Takođe se ne bih iznenadio da je kralj pomislio da pozove u pomoć neke od svojih saveznika. No, Josafat je postupio sasvim drugačije.

Biblija donosi zapis o kraljevom postupku, nakon što je dobio vijesti o nadiranju moćnog neprijatelja: „Josafat... poče tražiti Gospoda, te oglasi post po

svoj Judeji” (2. Dnev. 20:3). Kao odgovor na ovaj proglas i opasnost koja im je prijetila, svi su Judejci došli u Jerusalem tražiti pomoć od Gospoda u postu, molitvama i molbama. Nakon proglašenja, i sam Josafat je pošao na molitvu. Prizivao je Boga, koji je vladar nad svim narodima, i podsjećao ga je na njegova djela u prošlosti. Priznao je nemogućnost pred neprijateljem, kako je i zapisano: „Jer u nas nema sile prema tom velikom mnoštvu koje dolazi na nas, niti mi znamo što da radimo, nego su nam oči uprte u te.” (2. Dnev. 20:12). Pred okupljenim mnoštvom, muškarcima, ženama i djecom iz cijele zemlje, Božji Duh je sišao na jednog od okupljenih, te je narod primio ohrabrujuću poruku od Boga. Božji odgovor je glasio: „Ne bojte se i ne plašite se toga velikog mnoštva, jer ovo nije vaš rat, nego Božji” (2. Dnev. 20:15).

Već sledećeg dana su Judejci doživjeli da vide Božju intervenciju i ostvarenje obećanja. Rano ujutro su krenuli prema pustinji s pouzdanjem u Boga. Tamo su se trebali sresti sa neprijateljem. Sve vrijeme su slavili Gospoda za njegovu vječnu ljubav; klicali su i pjevali pjesme zahvalnice.

Božja riječ nam onda govori kako Bog, a ne oni „podiže zasjedu na Amonce, Moavce i na one iz Seirske gore koji su došli na Judu, te biše razbijeni” (2. Dnev. 20:22). Judejci su naišli na potpuno poraženog neprijatelja a da sami nisu morali sudjelovati u bici. Preostalo im je samo to da pokupe plijen. Biblija donosi zapis o velikom slavlju na kraju bitke: „Četvrti se dan sakupiše u Dolini blagoslova: ondje su hvalili Gospoda, pa se zato ono mjesto prozvalo Emek Beraka, Dolina blagoslova...” (2. Dnev. 20:26).

Imaš li svoju Dolinu blagoslova? Hvališ li i slaviš nebeskoga Oca i njegovog Sina Isusa Hrista za ljubav koju ti iskazuje i pobjede koje ti daje? Možda ćeš reći: „Nisam ja u ratu. Nikakvog neprijatelja ne vidim oko sebe.” To je u redu, ali svi se mi suočavamo s većim ili manjim životnim preprekama i izazovima, koje – poput neprijatelja – stežu obruč oko nas, tjeraju nas u škripac ili nas odvedu u strah, očajanje i tjeskobu. Biblijski zapis o događaju iz Doline blagoslova mi je ukazao na dobar način suočavanja s važnim životnim izazovima.

Ključ je u tome da pridobi-

jemo Boga da se bori za nas. Pri tome ne mislim da se s Bogom može upravljati na način da se postavimo, recimo, ovako: „Evo, deset dana ću se uzdržavati od hrane, a moliću po sat vremena ujutro i naveče, i to će biti dovoljno da Bog - htio ne htio - usliši moje molbe, bile one sebične ili nesebične.” Boga ne možemo pridobiti obredima, mudrim domišljanjima ili nekim sračunatim dosjetkama. On je moj i tvoj Stvoritelj i zna što nam je u srcu.

Pred njega možemo stati, poput Josafata i Judejaca, skrušena i pokajana srca sa molbom za pomoć. Psalmista pjeva: „Blizu je Gospod onima koji su skršena srca, a klonule duše spašava” (Ps. 34:19). Na drugome mjestu izjavljuje: „Srce

raskajano i ponizno, nećeš Bože prezreti” (Ps. 51:19). Prorok Isaija zapisuje: „U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih.” (57:15).

Raskajano, skršeno i ponizno srce pridobiva Boga za rat protiv životnih prepreka i izazova.

Želim podijeliti s tobom događaj iz ličnog iskustva, u kojem sam osjetio kako se Bog bori za mene u trenucima očajavanja nad životnim okolnostima. Nakon vjenčanja, moja supruga Renata i ja smo živjeli u iznajmljenom prostranom stanu. Stanodavci su bili dobri i dragi ljudi. Iznajmljivali su nam stan veoma povoljno. Jedno vrijeme je sve bilo u redu. No, u većem

stanu, veći su i izdaci za režije, a novaca nije nikada dovoljno za troškove. Dugo smo vremena bili na ivici odluke da potražimo manji stan. Odlučimo li se odseliti, razmišljali smo, teško ćemo naći tako dobre i drage stanodavce. Odlučimo li ostati, svaki mjesec ćemo brinuti brigu kako platiti izdatke.

Molili smo se Gospodu da se i on umiješa i pokaže nam svoju volju. Sve je išlo povuci - potegni, dok nam nije stigao puno veći račun za režije nego što smo očekivali. To je prevagnulo. Nakon mukotrpnog traženja stana putem oglasa i prijatelja, konačno smo povoljno našli sobu u dvorištu jedne kuće. Morali smo platiti stanarinu tri mjeseca unaprijed.

Život se nastavio dalje. Naše je prebivalište bilo vrlo skromno: kuhinjica, sobica i kupatilo. Jedva je bilo prostora za kretati se između kreveta, stola i stolica. Supruga se pomirila s tim, ali ja sam vapio za Božjom pomoći. Naučio sam u životu i na daleko lošije uslove, ali ranije sam bio samac. Pored toga, mi smo se doselili iz vrlo prostranog stana. Osjećao sam se kao u kavezu. Svakog jutra kad abih odlazio na posao, i svake

večeri, kada bih se s posla vraćao kući, ja sam vapio: „O, Bože, možda sam jako nezahvalan, no, molim te, izbavi nas!” Izlijevao sam svoje srce pred Gospodom u očaju, i molio ga za pomoć i intervenciju.

Iznenada je do nas došla vijest da otac moje supruge Renate radi na tome da nam daruje stan, koji je naslijedio od svoje majke. On je to ranije jednom prilikom i spomenuo, ali nikada o tome nismo ozbiljno razgovarali. Renatin otac je godinama u stanu imao iste podstanare, sa kojima je imao dogovor da oni tamo ostanu još nekoliko idućih godina. Renata i ja smo se mogli nadati da će taj stan biti naš tek za tri ili četiri godine. Ni u krajnjoj pomisli nisam očekivao da bi to moglo biti mnogo ranije.

Na našu radost, sve se odvijalo brzo, čak munjevito! Ljubaznošću i naporima Renatinog oca, podstanari su ipak našli rješenje i odselili! To je značilo da se mi možemo spremati na useljenje. Ovaj stan je bio u starijoj porodičnoj kući, pa ga je najprije trebalo obnoviti. Uređenje je potrajalo više od mjesec dana.

Ono što je veoma zanimljivo

jeste da se ona sobica, koju smo Renata i ja iznajmljivali, nalazila na pet minuta od stana, u koji smo trebali useliti. Ta nam je slučajnost bila vrlo dragocjena jer smo u miru mogli boraviti u svome iznajmljenom stanu i nadzirati radove oko uređenja stana, koji je bio tek malo dalje.

Toliko je bilo očigledno da je tu umiješana Božja ruka da smo s radošću mogli uskliknuti: „Bože, pa ti se boriš za nas! Umjesto da i dalje budemo podstanari, živjećemo u malom, ali našem stanu!” S druge strane, sve je izgledalo kao da Gospod

kaže: „Ti brini o svom srcu da ono bude ispravno predamnom, i moli ustrajno, a meni dopusti da se borim za tebe u vezi svake prepreke, na koju naiđeš.”

Bog se borio za Judejce protiv moćnog neprijatelja. Božja je želja da se bori i za tebe pred svakim izazovom i teškoćom.

Nađi i odvoji vrijeme za post, molitvu i čitanje Božje riječi, te mu dopusti da predvodi bitku za tebe. Imaj svoju „Dolinu blagoslova”!

Vlado Pšenko, Vukovar

Oproštenje je izbor, a ne osjećaj

Oproštenje znači izbor da ne zamjeramo prošlost jedni drugima. Pitanje nije da li želimo oprostiti? Često puta uopšte to ne želimo. Važnije pitanje jeste hoćemo li da zaboravimo povredu?

Naravno, postoje stvari koje je teže oprostiti radi toga što je povreda veća.

Ljudi nam ponekad kažu: „Ne mogu mu/joj oprostiti.“ Ne mogu je ustvari drugi način da se kaže „Neću,“ ili: „Ne znam kako.“

Često puta ljudi čekaju da dođe pravi osjećaj ili da se izvrši pravda, prije nego oprostite.

Ne želimo potcijeniti to koliko je nekada teško oprostiti onima koji su nas povrijedili. Zato nam je veoma često potrebna pomoć od Boga da bismo mogli da oprostimo.

Ako smo voljno odlučili oprostiti, osjećaji koji će nam pomoći da orpustimo će takođe da dođu. Nekima će se to dogoditi brzo, a nekima postepeno i kroz duže vrijeme.

Izvor: Samo Pismo

F AISAL MALICK

Božji plan ljubavi za muslimane

Faisal Malick je rođen u Pakistanu i odgojen kao predani sunitski musliman. U djetinjstvu je sa porodicom emigrirao u Kanadu gdje je postao uspješan poslovan čovjek. Od malena je Kur'an proučavao tri do četiri sata dnevno.

Mislio je da je Isus samo jedan od proroka. Smatrao je Bibliju netačnom knjigom, a obožavanje Isusa neoprostivim bogohuljenjem. Uživao je u raspravama sa hrišćanima, namjeravajući ih zadobiti za islam. Iznenadan susret sa živim Bogom ga je u potpunosti promijenio i donio mu otkrivenje da je Isus Hrist Sin Božji.

Kur'an ili Biblija?

Preokret se dogodio kada je prisustvovao jednoj velikoj poslovnoj konferenciji. Organizatori konferencije su u program predavanja uključili i neobavezne hrišćanske sastanke. Malicku su predložili da ukoliko dođe na jedan hrišćanski sastanak i sjedne u prvi red, da će na svim predavanjima moći ostati tamo sjediti. On je prihvatio ponudu i došao na službu. Na slu-

žbi je počeo govoriti neki poslovni čovjek.

Govorio je o tome da je Isus Sin Božji i da ukoliko je Biblija istinita, Kur'an ne može biti. To je Malicka jako naljutilo i uznemirilo. Kada je taj govornik pozvao ljude da izađu naprijed kako bi primili Isusa, Malick je izašao, ali sa namjerom da porazgovara s tim „prevarenim“ čovjekom i da ga razuvjeri. Ali nije uspio jer su osim njega, stotine drugih ljudi izašli naprijed. Malick je bio okružen mnoštvom ljudi koji su suznih očiju pozivali Isusa u svoje srce.

Susret sa živim Bogom

Naposljetku mu je prišao jedan poznanik te mu čestitao što je postao hrišćanin. On mu je uznemireno odgovorio: „Plani ne se mogu pokrenuti, zemlja protresti, ali ništa me ne može prisiliti da priznam da je Isus Sin Božji.“ Pa ipak, otišao je i na sledeću službu kako bi potvrdio i oblikovao svoju tezu da ovi ljudi koriste poslovne konferencije kao platformu za pridobijanje ljudi za hrišćanstvo. Tada je donio odluku da on počne

da čini isto, da propovijeda iz Kur'ana i govori o islamu sa svrhom da obrati hrišćane, jer je bio uvjeren da su prevareni. Došao je i na treću službu. Kada je na kraju čovjek pozvao ljude da ustanu, Malick iako nije namjeravao da izađe naprijed i pozove Isusa u svoj život, odjednom se našao u prisutnosti živoga Boga!

Božja prisutnost je prožela čitavo njegovo biće i našao se sam sa Bogom Stvoriteljem. U glavi mu je prolazilo mnoštvo pitanja. Pitao je Boga: „Zašto se pojavljuješ i očituješ na ovako nesvetom mjestu gdje te ljudi hule slaveći Isusa Hrista? Pa ovo su zli i prevareni ljudi...”

Bog mu je tada čujnim glasom progovorio: „Ne, ovo su moja djeca.” Nakon što mu je Bog to tri puta ponovio, sa Malickovih očiju je pao veo i on je spoznao da je Isus Sin Božji. Svaki djelić njegova bića znao je da Isus Hrist jeste Sin Božji.

Oaza Božje ljubavi usred pustinje progonstva

Kada je to rekao svojim, uslijedilo je da postao je beskućnik. Neko vrijeme je živio u autu. Umjesto da bude zabrinut i izgubljen, u sebi je imao radost i neopisiv mir. Bog je imao plan

za ovog čovjeka i nije ga napustio. Uskoro je počeo živjeti u nekom podrumu gdje ga je Bog ponovo posjetio. Kao da se našao usred rijeke života i ljubavi. To iskustvo je potrajalo oko tri sata. Nikada u životu nije doživio toliko života, sile, slave, radosti i ljubavi. Tada je čuo Očev glas: „Volim te sine! Volim te sine! Volim te sine!”

Kao musliman, nije mnogo slušao o ljubavi i kada je čuo te riječi, bio je preplavljen neopisivom ljubavlju i zauvijek promijenjen. Nakon toga, u njemu je porasla ljubav prema Bogu Ocu, prema drugim ljudima, te je u njega usađena ogromna glad za Božjom riječju. Trideset i šest sati nije mogao odložiti Bibliju. Riječi iz Biblije su ulazile u njega i kao da su eksplodirale u njemu - dobijao je otkrivenja. Kao da je jeo sam život. Hrana mu nije bila potrebna.

Sva ta iskustva Bog mu nije dao samo radi njega, već se ta rijeka ljubavi počela prelivati u druge, tako da je preko hiljadu i petsto ljudi kroz njegovo spontano svjedočenje bilo promijenjeno Božjom ljubavlju. Muslimani, Jevreji, ateisti i ljudi iz drugih pozadina u Božjoj snazi su bili pridobijeni za Hrista.

Dvadeset pitanja na koje hrišćani ne znaju odgovor

Posebna je priča o obraćenju jednog vatrenog muslimana koji je Malicka izazvao da mu odgovori na dvadeset pitanja na koja hrišćani „ne znaju” odgovor. Malick je pristao i kada ga je ovaj pitao prvo pitanje, isprva se pobjao da se taj čovjek neće obratiti, jer mu nije znao odgovoriti ni na prvo pitanje. Ipak, odjednom je iz njegovog srca potekao odgovor. I tako do dvadesetog pitanja, Malick je odgovarao na teška pitanja.

Musliman koji ga je izazvao, nakon odgovora na dvadeseto pitanje, upitao je kako može da primi Isusa. To večer je primio Isusa u svoje srce i Bog ga je iscijelio od astme. Sutradan je nazvao Malicka i rekao mu kako nikada u životu nije tako do-

bro spavao i pitao ga je kakav je to mir što ga ima u sebi. Malick mu je rekao da je taj mir Isus.

Obračun s vračarom

Kada se vratio u Pakistan s namjerom da posvjedoči svojoj porodici o svemu što je Isus za njega učinio, Bog mu je otkrio da je njegova porodica bila kod vračare kako bi proklela Malicka. Porodica je bila začuđena kako je Malick za to već znao.

Prošao je kroz ovo iskustvo kao pobjednik. Bog ga je potpuno zaštitio. Dva puta po tri sata Božja slava je bila na njemu, te je vidio duhovni svijet. Vidio je kako demoni bježe od vračare te kako ona gubi svoju moć. Drugi put kada je Božja slava sišla na njega, posjetio ga je Božji anđeo i Malick je dobio otkrivenje Božjeg plana za muslimane u zadnjim vremenima.

Božji plan ljubavi za muslimane

Istorija Ismailovih potomaka je stara oko četiri hiljade godina, dok je istorija islama stara svega oko hiljadu i četiri stotine godina. Dok mnogi muslimane gledaju kao na pripadnike religije, Bog na njih gleda kao na narod, Ismailovo potomstvo. Samo su četiri čovjeka u Bibliji dobila imena od Boga prije svog rođenja: Ismailo, Isak, Jovan Krstitelj i Isus. Svako od ovih imena dato je sa svrhom, ima svoje značenje i povezano je sudbinom onih koji nose to ime. Ismailo tako znači: „Bog čuje.”

Postoji duboki vapaj u srcima muslimana koji Bog u ovim posljednjim vremenima čuje i uslišava. Baš kao što je Agara vapila Bogu kada je bila u pustinji kraj izvora i Bog joj je poslao anđela da je spasi; Bog to i danas čini objavljujući se brojnim muslimanima širom svijeta. Otvara im oči da spoznaju da Isus Hrist jeste Sin Božji kako bi pili sa izvora žive vode koji je sve vrijeme bio u njihovoj blizini, ali ga oni nisu prepoznali (1. Moj. 16, Jovan 4:10-16; 7:37).

Isto otkrivenje koje je Bog dao apostolu Petru, da je Isus Sin Božji - otkrivenje koje je stijena

na kojoj Isus gradi svoju Crkvu - Bog to isto otkrivenje daje muslimanima jer ih silno ljubi (Matej 16:13-18). Muslimane često povezuju sa duhom anti-hrista (1. Jovanova 2:22; 4:23), a time i vratima pakla; ali Bog u njihove redove ugrađuje moćnu stijenu - otkrivenje da Isus jeste Sin Božji. Na taj način Bog podiže i osnažuje svoju Crkvu koju uistinu ni vrata pakla neće i ne mogu nadvladati. To nije djelo čovjeka već djelo živoga Boga.

Avram, otac vjere, bio je čovjek koji je svim srcem ljubio Boga. To je pokazao svojom spremnošću da žrtvuje svoga sina Isaka na koga je čekao preko dvadeset godina. Bog je tada vidio da mu je Avram spreman dati sve. Biblija govori kako „Bog sve izvodi na dobro onima koji ga ljube” (Rim. 8:28).

U ovim posljednjim vremenima, privilegovani smo što možemo gledati kako Bog izvodi na dobro Avramov pokušaj da u svojoj snazi postigne Božje obećanje. Bog to čini na način od kojeg zastaje dah. Neke stvari koje Bog čini, možemo samo gledati, a u drugima čak i sudjelovati! Bogu hvala za oboje!

Autor: L.J.

TERMOFOR

Ovu istinitu životnu priču je ispriповjedio doktor koji je radio u Africi. Jedne noći sam naporno radio kako bih pomogao majci u trudovima; ali bez obzira na sve što smo učinili, ona je umrla. Ostavial je za sobom sićušno, prerano rođeno dijete i uplakanu dvogodišnju kćerkicu. Bilo bi teško održati bebu u životu, jer nismo imali inkubator. Nismo imali struje za pokretanje inkubatora. Takođe, nismo imali posebne prostorije u kojima bismo ih mogli smjestiti.

Iako smo živjeli na ekvatoru, noći su često bile prilično hladne sa podmuklim vjetrovima. Jedna studentkinja je potražila kutiju koju smo koristili za

takve bebe i vatu u koju bi beba bila umotana. Druga je otišla da naloži vatru i napuni termofor vrućom vodom. Ubrzo se vratila uznemirena i rekla da je prilikom punjenja termofora isti pukao.

Razočarano je rekla: „A to je bio naš zadnji termofor!“

Baš kao što na Zapadu nije dobro plakati nad prolivenim mlijekom, u srednjoj Africi bi se moglo smatrati da nije dobro plakati zbog probušenog termofora. Oni ne rastu na drveću, a ne postoje prodavnice pored šumskih puteva u kojima bi se mogli nabaviti novi.

„U redu,“ rekao sam, „stavite dijete što bliže vatri i neka net-

ko spava između djeteta i vrata kako bi ga zaštitio od promaje. Vaš zadatak je da djetetu osigurate toplinu.“

Tog popodneva, kao što sam činio većinu dana, otišao sam se pomoliti s onom siročadi koja se okupila oko mene. Dao sam im razne prijedloge za što da se mole, a zatim im ispričao o sićušnoj bebi. Objasnio sam im problem koji imamo, kako da bebu održimo toplom, spomenuo sam im termofor i da bi beba mogla lako umrijeti ako se prehladi. Takođe sam im ispričao za dvogodišnju sestru te bebe, koja je bila uplakana zbog smrti njene majke. Za vrijeme molitve, desetogodišnja djevojčica po imenu Rut se molila uobičajenom savjesnošću afričke djece. „Molim te, Bože,“ molila

se, „pošalji nam termofor danas. Bože, neće biti dobro ako dođe sutra, jer će beba umrijeti, zato, molim Te, pošalji nam termofor danas.“ Dok se doktor osjećao zgranuto i zapanjeno zbog hrabrosti njene molitve, ona je dodala: „I dok govorim o tome, možeš li, molim Te, poslati lutku malenoj djevojčici kako bi znala da je stvarno voliš?“

Kao što je često slučaj s dječjim molitvama, ostao sam zatečen. Jesam li iskreno mogao reći: „Amin“? Jednostavno nisam vjerovao da bi Bog to mogao učiniti. Oh, da, znao sam da On može sve učiniti; Biblija tako kaže, ali postoje granice, zar ne?

Jedini način na koji je Bog mogao odgovoriti na ovu posebnu

molitvu bio bi da mi pošalje paket iz domovine. Bio sam u Africi gotovo četiri godine u to vrijeme, i još nikad nisam primio pošiljku iz domovine. U svakom slučaju, i da mi je neko poslao pošiljku, ko bi unutra stavio termofofor? Živio sam na ekvatoru!

Tokom poslijepodneva, dok sam predavao u školi za medicinske sestre, stigla je poruka da se pred mojom kućom nalazi automobil. Do trenutka kada sam stigao pred kuću, automobil je već bio otišao, ali je zato na trijemu bila velika pošiljka. Osjetio sam peckanje suza u očima.

Nisam sam mogao otvoriti pošiljku, pa sam poslao po siročad. Zajedno smo odvezali paket, pažljivo odmotavajući svaki čvor. Presavili smo papir, pazеći da se bezrazložno ne pocijepa. Uzbuđenje je raslo.

Nekih trideset ili četrdeset pari očiju je bilo usmjereno na veliku kartonsku kutiju. S vrha sam podigao jarko obojene, pletene stvari. Oči su zasvjetlucale kad sam ih podijelio. Zatim su se pojavili pleteni zavoji za gubave pacijente, ali djeca su izgledala kao da im je dosadno. Zatim se pojavila kutija s mije-

šanim suvim voćem. Pomislio sam da će to biti prava poslastica za vikend. Zatim, kad sam ponovno stavio svoju ruku unutra, osjetio sam nešto. Može li stvarno biti...? Uhvatio sam „to“ i izvukao. Da, potpuno nov, gumeni termofofor. Zaplakao sam.

Nisam tražio od Boga da ga pošalje, jer nisam istinski vjerovao da može. Rut je bila u prvom redu. Potrčala je naprijed, vičući: „Ako je Bog poslao termofofor, mora da je poslao i lutku!“ Preturajući po dnu kutije, izvukla je malenu, lijepo odjevenu lutku! U očima joj zasjalo! Ona nikad nije posumnjala! Pogledavši me, upitala je: „Mogu li poći s vama i dati ovu lutku malenoj djevojčici, kako bi ona znala da je Isus stvarno voli?“

„Naravno“, odgovorio sam!

Taj paket je bio na putu pet mjeseci, upakovan od mog bivšeg razreda, čiji je vođa čuo i poslušao Boga i poslao termofofor čak do ekvatora.

Jedna od djevojaka je stavila lutku za afričko dijete, prije pet mjeseci, kao odgovor na molitvu desetogodišnjeg djeteta da je dostave „danas popodne“.

VIZIJA *gledanje iza očiglednog*

Postoji priča o dva zatvorenika u jednoj maloj ćeliji, u kojoj nije bilo svetla osim onog koje je dopiralo kroz maleni prozor, koji se nalazio metar iznad nivoa očiju. Veći deo vremena su provodili u gledanju kroz taj prozor. Jedan od njih je uočio rešetke – ružne, hladne šipke koje su podsećale na njihovu realnost. Iz dana u dan on je bivao sve obeshrabreniji. U njemu su rasli gorčina, bes i bespomoćnost. Nasuprot njemu, drugi zatvorenik je kroz taj prozor posmatrao zvezde. Nada ga je ispunjavala sve više dok je razmišljao o mogućnosti da započne novi život kada bude bio na slobodi.

Zatvorenici su gledali kroz isti prozor, ali jedan je video rešetke, dok je drugi video zvezde. Razlika u njihovim vizijama učinila je ogromnu razliku u njihovim životima. Jedan poslovni lider mi je rekao da, po njegovom mišljenju, vizionari koji ulaze na tržište teško opstaju u klimi koja tu vlada.

„U današnjem poslovnom svetu ima mnogo šablonskih ljudi”,

rekao je, „koji će uraditi tačno kako im je rečeno da urade i to na tačno propisan način. Ništa manje i ništa više od toga. Ima puno robota, ali premalo ljudi sa idejama. Potrebni su nam ljudi sa maštom, koji misle ispred svog vremena, koji nalaze načine da poboljšaju poslovanje ili povećaju efikasnost.”

Starešina jedne crkve me je pozvao telefonom i zamolio me da predložim pastora koji bi mogao da vodi njegovu crkvu. Bio je vrlo kategoričan. Nije želeo nekoga ko će jednostavno doći u crkvu i održavati status kvo. „Potreban nam je pastor sa vizijom”, rekao je.

Jedna devojka mi je nedavno rekla da se moli Bogu da je vodi ka čoveku koji će „zaista znati kuda ide, koji je spreman na rizike, koji ne postupa po šablonu”.

Drugim rečima, ona je želela da joj Bog za supruga da čoveka vizionara.

„Ali”, tužno je rekla, „nisam sigurna da danas još uvek ima takvih.”

Želeo sam da joj kažem da je preterano pesimistična, ali nisam mogao. Previše ima bezličnih ljudi koji rade samo ono što im se kaže i ljudi koji teže statusu kvo. Jako je malo vizionara.

Zašto ima malo vizionara? Vizionarstvo se nalazi na mojoj listi ugroženih osobina, zajedno sa hrabrošću i disciplinom. Razlog je jednostavan – potrebno je dosta snage i truda da bi čovek bio vizionar. Puno je lakše prepuštiti se inerciji i raditi samo ono što se od nas očekuje (ili čak ni to). Potrebna je smelost da bi se izašlo iz uobičajenog šablona razmišljanja. Potrebno je imati čvrsta uverenja i hrabrosti da bi se rizikovalo sa nekom novom idejom ili novim pristupom. Vizionari često dožive neuspeh pre nego što konačno realizuju ono što su naučili, a mnogi ljudi su previše nesigurni da bi rizikovali. Radije će ići na sigurno, uhodanim putem.

Takođe, da bi čovek bio vizionar, potrebno je dosta „dobrog starog znoja“. Nekada je potrebno disciplinovano sedeti za stolom sa papirom i olovkom, sve dok se ne osmisli novi način da se nešto ostvari, tri nova načina da se nešto poboljša ili dva

nova načina za spasavanje poduhvata koji propada. Potrebna je istrajnost da se u molitvi pred Bogom čeka da On natprirodno zaiskri u nama novu misao. Potrebno je učiniti napor da bi se planiralo za naredni period. Neki planovi se verovatno neće nikad ni ostvariti, pa zašto uopšte i maštati? Mnogo je lakše videti rešetke nego zvezde.

Mnogi od nas misle da su snovi, veliki planovi, izumi i naboji kreativne energije rezervisani samo za pisce, fizičare, kompozitore i umetnike. To nije za ljude sa običnim zanimanjima, običnim porodicama i običnim međuljudskim odnosima.

Mislim da se Bog ne slaže sa takvim načinom razmišljanja. Mislim da bi Bog rekao da je vizija, kao i hrabrost i disciplina, karakterna crta koja može da se razvije u svakom ko to želi. Uslov je da se potrudimo da nam to postane sastavni deo svakodnevnog života.

Svako može da izabere da li će uočavati rešetke ili zvezde. U stvari, svako od nas pravi takve izbore više puta dnevno.

Bill Hybels

KAMEN

Neki je čovek spavao u svojoj kućici, kada je usred noći, iznenada, njegovu sobu ispunila svetlost i ukazao mu se Spasitelj.

Spasitelj mu je rekao da za njega ima posao koji mora obaviti, i pokazao mu je veliki kamen koji je stajao ispred njegove kućice. Objasnio mu je šta mora činiti: gurati kamen svom svojom snagom.

Čovek je to radio iz dana u dan. Godinama se mučio, svakoga dana, od sunčeva izlaska pa do zalaska, njegove ruke su bile položene na hladnu, masivnu površinu nepomičnog kamena, i gurale su svom snagom. Svake večeri se čovek vraćao svojoj kući zabrinut i iscrpljen, oseća-

jući da je celi dan potrošio uzalud. Videvši da čovek pokazuje znake obeshrabrenja, đavo se odluči umešati.

Počeo ga je savetovati: „Već predugo vremena guraš taj kamen, a još se nije pomakao. Zašto se mučiš oko toga? Ionako ga nikad nećeš pomeriti.”

Tako je, ubedivši čoveka da je zadatak nemoguć i osuđen na propast, učinio da izgubi skoro svu srčanost i hrabrost.

„Zašto bih se toliko mučio oko ovoga?” mislio je.

„Ulaću malo vremena i minimum truda, i to će biti sasvim dovoljno.”

Tako je nameravao učiniti, ali je ipak odlučio pomoliti se i

izneti svoje muke Gospodu.

„Bože moj”, rekao je, „dugo sam i naporno radio u tvojoj službi, ulažući svu moju snagu da obavim ono što si od mene zatražio. Pa ipak, nakon svog ovog vremena, nisam pomerio kamen ni za milimetar. U čemu grešim? Zašto ne uspevam?”

Gospod mu je, sažalivši se, odgovorio: „Sine moj, kada sam tražio od tebe da mi služiš, što si ti i prihvatio, rekao sam ti da guraš onaj kamen svom svojom snagom, što si i radio. Nijednom nisam spomenuo da očekujem da ćeš ga pomeriti. Tvoj zadatak je bio da guraš. I sada, dola-

ziš k meni, iscrpljen i istrošene snage, misleći da nisi uspio. No, je li zaista tako? Pogledaj se. Tvoje ruke se snažne i mišićave, leđa nabijena i preplanula, koža na dlanovima je očvrtnula od stalnog pritiska, a noge su ti postale krupne i čvrste. Zbog otpora si mnogo porastao, i tvoje mogućnosti su sada daleko veće nego ranije, iako nisi pomerio kamen. Tvoj poziv je bio da budeš poslušan i da guraš, da vežbaš svoju veru i poverenje u moju mudrost. To si uspeo. Ja ću sada, sine moj, pomeriti taj kamen.”

Dobar karakter se ne formira za sedmicu ili mjesec dana. On se stvara polako, dan za danom.

- Heraklit -

ČEMU KRST ?!

Zašto hrišćani toliko govore o krstu? Zašto stavljaju krstove na svoje crkve, a neki ih i nose oko vrata? Kako je krst Isusa Hrista poput ozonskog omotača oko Zemlje?

Šesnaest godina je dr Kenel Turijan radio u oblasti nuklearnog naoružanja. Sada se specijalizirao u oblasti energije koja se obnavlja – koristeći vjetar, sunčevu energiju i biološki otpad za proizvodnju struje. Radi sa 10 američkih laboratorija i sa više od 10.000 naučnika u Rusiji i Zajednici nezavisnih država. Ovaj tekst se bazira na njegovom djelu pod nazivom „Čemu krst?“

Krst igra centralnu ulogu u hrišćanskoj vjeri. Isus Hrist nerazdvojivo veže Božiju ljubav prema svijetu sa svojom smrću na krstu. Odbio je da bude zastrašen bolom i poniženjem, a i prigovorima njegovih najbližih sljedbenika.

Apostol Pavle je učinio krst centralnom temom svog prvog pisma crkvi u Korintu 1:23,24 i ponovo u Galatima 2:20 i 6:14. Tokom 20 vijekova nakon Hristove smrti, krst je postao simbol hrišćanske vjere – ukrašavao je crkve, korišćen je da blagoslovi crkve, njime su se ljudi kleli u znak poštenja i iskrenosti, i kačen je na lančiče.

U svom prvom pismu Korinćanima, apostol Pavle opisuje krst, koji je ludost u očima tadašnjih grčkih intelektualaca i spoticanje Jevrejima, kao jedinstveno sredstvo koj je Bog upotrijebio da obezbijedi spasenje ljudskom rodu.

Čovjek pronalazi dubinu mudrosti u Božijem izboru krsta koja prevazilazi najveća intelektualna dostignuća ljudskog roda! Od toliko sredstava koja je Stvoritelj koristio u ponovnom uspostavljanju prekinutog odnosa sa svojim stvorenjima, krst svjedoči o Božijoj genijalnosti u rješavanju velike dileme: Kako pomiriti Božiji gnjev protiv zla sa ljubavlju koju ima za palo čovječanstvo? Krst je postao jedinstveno i jedino sredstvo po kome Božija pravednost i ljubav mogu ispravno biti pomirene.

Da bismo više cijenili važnost krsta u zbližavanju Tvorca i stvorenja, nudimo sledeću ilustraciju iz prirode. Zemlja je jedna od planeta našeg Sunčevog sistema. Ona se okreće oko Sunca i prima skoro svu svoju energiju od njega. Većina sunčeve energije se emituje na frekvencijama koje su u rasponu od infra-crvenih do ultra-

ljubičastih. Pritom, naelektrisane čestice u obliku visoko-energetskih elektrona i protona, koje emituje sunčeva korona, stvaraju sunčev vjetar koji velikom brzinom juri pored Zemlje. Infracrveno zračenje predstavlja toplotnu komponentu emitovane sunčeve energije, a vidljivi spektar stimuliše naše oči i daje nam vid. Oba su važna za život. Nasuprot tome, ultraljubičasto zračenje kao i sunčev vjetar sa elektronima i protonima *uništava* život.

Ako ultraljubičasto svjetlo uništava život, zašto onda postoji život na Zemlji u tolikom izobilju? Odgovor leži u prisustvu dva fino uštimana filtera koji okružuju planetu Zemlju i štite je od štetnog zračenja. Prvi je ozonski omotač koji upija ultraljubičasto zračenje i sprečava velike količine ovog štetnog zračenja da dopre do Zemljine površine. Drugi je Zemljino magnetno polje koje je dovoljno jako da zadrži elektrone i protone koji neprestano bombarduju gornju atmosferu (koji su dio sunčevog vjetra koji prolazi pored Zemlje) i spriječi da dođu do Zemljine površine i izazovu štetne mutacije živih organizama.

Ozonski omotač i Zemljino magnetno polje ne zaustavljaju vidljivo i toplotno zračenje, koje je važno za život, da dopru do Zemlje, ali zaustavljaju štetne zrake koje su kraće talasne dužine.

Mars je planeta koja je po veličini kao Zemlja, dalje je od Sunca, a ipak sadašnja izučavanja njegove geologije ukazuju na to da je nekada bilo jako puno vode na njegovoj površini. Međutim, na Marsu nema života onakvog kako ga mi poznajemo. Razlog što nema života na Marsu je što (1) Mars nema ozonski omotač, pa ultraljubičasto zračenje neometano dolazi do njegove površine i sprečava formiranje velikih organskih molekula koje su važne za život; i (2) Mars ima jako slabo magnetno polje, koje nije u stanju da zaustavi sunčev vjetar. Stoga je nemoguće zaustaviti bombardovanje površine Marsa elektronima i protonima koje je štetno po život.

Kako nam to ilustruje krst na kome je Isus Hrist umro i odnos između Boga i čovjeka?

Baš kao što Sunce proizvodi zračenje koje daje život i zračenje koje uništava život, Bog iz Biblije se po svojoj

prirodi opisuje kao sveti Bog. Stoga on „zrači” zrakama života i smrti. Biblija opisuje Boga u 1. Tim. 6:16 kao onog „koji jedini ima besmrtnost i prebiva u svjetlu nedostupnu”.

Kao i sa suncem, zrake života predstavljaju njegovu ljubav i raznolikost. Zrake smrti, s druge strane, predstavljaju njegov gnjev protiv grijeha, i njegovu pravednost koja zahtijeva kažnjavanje zla. Čovjek je u svome palom, grešnom stanju podložan Božijem pravednom sudu.

Baš kao u slučaju Sunca i Zemlje, Bog je izabrao savršenu i dobrovoljno prinesenu žrtvu Isusa Hrista na krstu, da funkcioniše kao ozonski omotač ili magnetno polje kako bi odvratio svoj bijes protiv grijeha i ljudske nepravednosti. Krst, međutim, dozvoljava da njegove zrake ljubavi i života prodru i dopru do ljudskih bića, dajući im izobilan život. Bog to čini tako što daje svog Sina, Isusa Hrista, kao otkup za grijeh, i zbog toga je podignut na krst i učinjen grijehom umjesto nas.

Drugim riječima, kroz svoju smrt, Hrist upija Božije zrake gnjeva. Ono što prolazi kroz krst, kao kroz filter, jesu njegova ljubav i milost.

Oni koji stoje iza Isusovog krsta vide, ne Božiju osudu, već njegovu ljubav i milost. Sve smrtonosne zrake su zaustavljene na krstu jer Hristova smrt upija Božiju kaznu za grijeh. Kada je Isus zavapio za krstu: „Moj Bože, moj Bože, zašto si me ostavio,” on je izražavao agoniju grešnika koji stoji pred Božijom svetošću. Kada zauzmemo svoje mjesto iza krsta, mi samo primamo Božiju milost koja život daje.

Rimljani su koristili krstove da na njima muče i ubijaju ljude. Kako je Bog mogao upotrijebiti krst da bi nam dao vječni život? On je upotrijebio instrument smrti da premosti provaliju koja odvaja Boga i čovjeka, da obnovi narušeni odnos koji je posljedica čovjekove

neposlušnosti i pobune protiv Boga. On to čini a da ne kompromituje svoj osjećaj za pravdu ili svoju ljubav prema tebi i meni. Dok slavimo i dok se sjećamo Hristove smrti i uskrsnuća, hajde da još više cijenimo značenje krsta.

Ako još niste ušli u sigurnost i spasenje koje Bog provida, ovo je idealno vrijeme da to uradite.

„Gospode Isuse, zahvaljujemo ti što nas toliko voliš da si dobrovoljno umro najbolnijom smrću ikada izmišljenom, kako ne bismo 'poginuli već imali život vječni'. Priznajemo naše grijeha i primamo tvoje oprostjenje i vječni život upravo sada. Amin.”

Kenell J. Touryan

Priložio *Draško Đenović*, IKONOS

S VJEDOČANSTVO

Moje ime je Zoran Pavić i služim kao pastor u evanđeoskoj crkvi u Tuzli.

Godine 2015. sam imao određenih zdravstvenih tegoba, kada mi je ustanovljena dijagnoza - ishemijska bolest mozga. Prošle godine, tačnije 20. juna 2016. ponovo sam radio kontrolu magnetnom rezonancom, sa kontrastom glave i vrata. Tada je ustanovljeno da imam proširenje krvnog suda na mozgu, promjera 0,35 x 0,35 cm, što je dijagnostifikovano kao aneurizma. Odmah mi je doktor rekao da se to u principu operiše, i uputio me kod neurohirurga.

Neurohirurg je potvrdio operaciju kao mogućnost, ali i naglasio da treba sagledati šta je veći rizik, jer i operacija, ako je aneurizma na nezgodnom mjestu, može biti još veći rizik. Savjetovao me je i uputio da napravim snimak CT glave u jednoj privatnoj klinici. Kada je došao red na moje snimanje, CT aparat se pokvario. Tada sam otišao u gradsku bolnicu i tamo su mi uradili CT na 16 MSCT, ali nalaz je bio mutan, i nije se

mogao očitati. Ponovo sam upućen na snimanje.

U međuvremenu, dok sam čekao snimanje, na različitim mjestima i u nekim određenim prilikama, crkva je molila za mene i moje zdravlje. U septembru sam čuo za vrsnog doktora specijalistu u Beogradu koji je stručnjak za aneurizme, i samo to operiše.

Putem interneta sam stupio u kontakt s njim. Pozvao me je na pregled, i tada je pogledao moje nalaze, snimak MRI i potvrdio da imam aneurizmu. Njegovo mišljenje je bilo da se to treba operisati. Rekao mi je i da se ne mora operisati pod hitno, ali živjeti sa tim je rizik, jer uvijek postoji opasnost da aneurizma pukne i tada dolazi do izliva krvi u mozak.

Tada mi je zabranio bilo kakav fizički i psihički napor, te putovanje avionom. Rekao je još da operacija košta 8000 evra, a ja toliko novaca nisam imao. Na rastanku mi je rekao da ukoliko se odlučim na operaciju, i kada budem imao novca, da mu se javim i da će me odmah operisati.

U tom periodu je Bog providio sav novac potreban za operaciju, i ja sam odlučio da više ne čekam CT, već da idem u Beograd. Kontaktirao sam doktora i on mi je odmah zakazao termin za 6. decembar 2017. godine. Mnoge crkve su me tada kontaktirale riječima ohrabivanja i molitve.

Došao sam u bolnicu u Beograd u 9 časova ujutro, i odmah su mi na prijemu uradili mnoge pretrage. U 3 sata sam već bio na redu za operaciju, i našao sam se na operacionom stolu.

Operacija se vrši na takav način da se glava ne otvara, već se ulazi kroz preponsku venu i ide sve do mozga, pri čemu je pacijent svjestan svega. Na mjestu gdje se nalazi aneurizma su trebali ugraditi stent. Na taj način bi aneurizma bila potpuno zaštićena od pucanja u budućnosti.

Kada su došli do mjesta aneurizme u mozgu, snimali su sve s unutrašnje strane, nekoliko puta. To je potrajalo. Tada su svi doktori izašli napolje i neko vrijeme sam ostao sam. Kad su se vratili, glavni doktor je rekao da ima radosnu vijest za mene. Rekao je da nema aneurizme; da sam zdrav čovjek po pitanju aneurizme i da mogu ići kući!

Ostao sam u bolnici do sledećeg dana i onda sam bio otpušten. Zahvalan sam svima koji su se molili za mene, za sve riječi podrške, ohrabivanja kao i nesebičnog davanja, što mi je omogućilo da mogu otići na operaciju.

Moja supruga i ja smo zahvalni i za crkvu u Beogradu koja nas je rado primila i pružila nam smještaj ta dva dana. Zahvalni smo veoma i ljubaznom osoblju bolnice, i posebno timu koji je trebalo da obavi operaciju.

Bog se pobrinuo za sve. Zahvalan sam posebno Bogu koji mi je dao milost, jer znam da nije ništa do mene ili mojih zasluga. Njemu slava zauvijek!

Danilo 3:16-18

Zoran Pavić, Tuzla

R AZMIŠLJATI, VEROVATI, DELOVATI

Verujem da znate šta su glasine! To su one priče koje počinju sa: „Znaš šta sam čuo?“, a nastavljaju sa: „Riblje ulje sprečava rak!“, ili: „Nestaće deterdženta!“

Prema stavovima nekih psihologa socijalnog ponašanja ljudi, glasine otkrivaju želje i pritajene strahove određene grupe ljudi. One su odjek nas samih. Izlaze iz najdubljih dubina naših bića.

Ja naravno nemam nameru da govorim o glasinama. Prosto želim da vas podsetim kako ono što ste čuli utiče na vaše živote, jer kada čujete da će nestati praška - uzmete jednu vrećicu rezerve, zar ne? Tako vidimo da su misli te u kojima počinje da se stvara sve ono što će se pokazati kao: govor, a potom i kao

postupak. Pa pošto glasine, odnosno reklame utiču na nas i naš muzički urednik će pokušati da utiče na vas sa narednom pesmom.

Budući da su misli te u kojima počinje da se stvara sve ono što će se pokazati kao: govor, a potom i kao postupak, biti ispunjen negativnim mislima znači imati izvor negativnog stila života, jer ono što verujemo, to je direktna posledica našeg razmišljanja. Ako pogrešno razmišljamo i naše će verovanje biti pogrešno. Pogrešno verovanje dovešće do pogrešnog priznanja, a pogrešno priznanje, opet, vodi do pogrešnog delovanja. Kada pogrešno delujemo tada smo u vidljivoj suprotnosti sa Božijom voljom i njegovim naredbama. Tada kukamo i jadikujemo: „Kako je teško biti

hrišćanin.“ Naravno, ako se borba vodi na nivou tela, ona je strahovito teška. Iskreno rečeno, u tom slučaju smo je već izgubili. To je kao kada biste lavinu pokušavali da zadržite u podnožiju brda kada ona ima najveću snagu. Ali, da ste se popeli na vrh brda kada je sva ta strahovita snaga bila samo mala grudva, sa njom biste mogli da učinite šta vam je volja.

Upravo o ovome govori princip: razmišljati - verovati - delovati. Bitku uvek možemo dobiti u prvoj fazi - u razmišljanju, jer razmišljaćemo o onome što smo dopustili da uđe u našu glavu. U odabiru informacija koje ćemo primiti imamo apsolutnu slobodu izbora. Hoćemo li glavu puniti informacijama iz medija, sa sportskih terena, pijaca, komšiluka i dokonih džabalebaroša, ili... Rečju?! Hoće li predmet našeg razmišljanja biti glasine ili Božija Reč?

Evo biblijskog saveta o tome šta bi trebalo da zaokupira naše misli: „Uostalom braćo, što god je istinito, što god je časno, što god je pravo, što god je čisto, što god je ljubazno, što god je na dobru glasu, i ako ima neka vrlina i neka pohvala, to neka zaokuplja vaše misli“ (Fil. 4:8).

Ali kako? Gde pronaći ovakve misli? - pitaju neki. U Bibliji naravno. Čovek nema, i ne može da ima puninu Božijeg blagoslova ako sve svoje slobodno vreme provodi u nekorisnim razgovorima i zadovoljstvima ovoga sveta, pa čak i ako te stvari nisu same po sebi greh. Pogledati neki dobar film? Nema ništa loše u tome, ali on ipak neće u našu glavu uneti misli o kojima smo upravo govorili.

Kada u svojim umovima nemamo Božiju reč, nećemo moći u nju da poverujemo, a kada u Božiju reč ne verujemo, nećemo moći da je priznamo. „Ako priznaješ svojim ustima Isusa kao Gospoda, i veruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spašen. Jer se srcem veruje za pravdu, a ustima se priznaje za spasenje“ (Rim. 10:9).

Ovi stihovi otkrivaju jedan značajan mehanizam ili pravilo. Verovati srcem, bilo da je za spasenje, za ispunjenje Duhom, za ozdravljenje ili za koju drugu potrebu, jedini je put da čovek primi nešto od Boga. Vere nema bez priznanja koje će svoju potvrdu dobiti u akciji.

Priznanje onoga što se veruje (bez obzira šta to bilo) za onoga koji veruje čini dve stvari: prvo,

vera raste kroz priznanje; i drugo, priznanje osobi daje smer u životu.

Evo biblijskog primera koji potvrđuje rečeno:

„Gospod govori Mojsiju i reče: 'Pošalji ljude da uhode zemlju Hanansku, koju ja dajem sinovima Izraelovim. Poslaćeš po jednog čoveka od svakog plemena otaca njihovih; svi neka budu od glavnih među njima.' Mojsije ih posla iz pustinje Faranske po zapovesti Gospodnjoj; Mojsije ih posla da uhode zemlju Hanansku i reče im: 'Idite ovuda na jug, pa iziđite na goru. Posmatraćete zemlju, videćete kakva je i narod koji je u njoj, je li jak ili slab, ima li ga malo ili mnogo; i kakva je zemlja u kojoj on stanuje je li dobra ili rđava; kakvi su gradovi u kojima on prebiva, jesu li otvoreni ili utvrđeni; i kakve su njive, jesu li rodne ili slabe, ima li u njima drveta ili ih nema. Budite srčani i uzmite roda od te zemlje.' Tada beše vreme

prvom grožđu. Oni podoše i uho-diše zemlju od pustinje Sionske do Reova na putu u Emat. Idoše na jug i dođoše do Hevrona, gde bejahu Ahiman, Sesije i Teliman, sinovi Eskola. Hevron beše sazidan na sedam godina pre Soana u Egiptu. Zatim dođoše do doline Eskola gde odrezaše trs od loze sa jednim grozdom i ponesoše ga dvojica na motki; a ubraše i narova i smokava. Ono se mesto prozva dolina Eskol od grozda koji onde odrezaše sinovi Izraelovi. Posle četrdeset dana vratiše se iz zemlje koju uho-diše. Kad stigoše, odoše k Mojsiju i Aronu i svem zboru sinova Izraelovih u pustinju Faransku u Kadis; i izvestiše njih i ceo zbor o svemu, i pokazaše im rod te zemlje. Evo šta oni rekoše Mojsiju: 'Idosmo u zemlju u koju si nas poslao. U istinu teče u njoj mleko i med i evo roda njezina. Ali je narod koji u njoj prebiva jak i gradovi su im utvrđeni i veliki; a videsmo onde i sinove Enakove. Amalečani žive na južnoj strani, Heteji, Jevuseji i Amoreji žive u planini, a Hananeji

žive pored mora i uzduž Jordana.' Halev umiri narod koji mrmljaše na Mojsija i reče: 'Hajde da idemo da uzmemo tu zemlju, pobedićemo je.' Ali drugi ljudi koji behu išli s njim govorahu: 'Ne možemo mi ići na onaj narod, jer je jači od nas.' I oni kudiše pred sinovima Izraelovim zemlju koju uhodiše, govoreći: 'Zemlja koju prođosmo i uhodismo, zemlja je koja proždire svoje stanovnike, i ljude koje videsmo vrlo su veliki. Videsmo onde i divove, sinove Enakove, roda divovskoga, i mi pred njihovim a i

pred svojim očima izgledamo kao skakavci.'"(4. Mojsijeva 13)

Svih dvanaest uhoda su usmerili svoje živote svojim priznanjem. Desetorica su rekli: „Ne možemo to učiniti.“ Verovali su da ne mogu, priznali su da ne mogu, i nisu činili. Isus Navin i Halev su imali drugačiji izveštaj. Oni su verovali da mogu osvojiti tu zemlju. To su priznali. Na kraju, to su i učinili.

Ivan Božer, Temerin

ZAVJET IZMEĐU MENE I TEBE I TVOGA SJEMENA

„A postavljam zavet svoj između sebe i tebe i semena tvog nakon tebe od kolena do kolena, da je zavet večan, da sam Bog tebi i semenu tvom nakon tebe.“

(1. Mojsijeva 17:7)

Gospod je sklopio savez sa mnom u Hristu Isusu, moja žarka molitva je da i moja deca budu uključena u taj zavet milosti. Ja privajam verom obećanje koje je dato Avramu kao da je dato za mene. Znam da su se moja deca rodila kao grešnici, kao svi ostali ljudi; ali Gospod može učiniti svojim delovanjem svoga Svetog Duha da se „rode odozgo“, i uđu u njegov savez milosti, baš kao što je to učinio i sa mnom!

Moli se za svoje potomstvo u svim pokolenjima, kao i za svu svoju rodbinu, da On bude i njihov Bog i Spasitelj kao što je i tvoj. Naša je najveća čast je što možemo njemu služiti; da bi mu i naše potomstvo u svim dolazećim godinama služilo.

*Gospode, mene si pomilovao pomiluj i moju porodicu.
Ovo Te molim radi slave Tvoga Sina.*

Vočman Ni

MALA BILJEŽNICA BLAGOSLOVA

Kao i svakog Božića do sada, pravila sam kolače. Kako bih izabrala ovogodišnje favorite, uzela sam s police svoju, već pomalo ofucanu, bilježnicu punu recepata koje sam godinama sakupljala. Dok sam je prelistavala, za oko mi je zapela jedna interesantna stvar. Uz pojedine recepte zapisana su imena žena od kojih sam ih dobila. Svako ime i recept su povukli za sobom i bujicu sjećanja. Njihova imena u uglovima stranica su me odvela na put kroz vrijeme.

Neke od njih su iz mog rodnog grada iz kojeg sam se odavno odselila; neke su same odselile i ne žive više u blizini; neke čak nisu više ni među živima; ali sa

svakom od tih žena podijelila sam jedan komadić prošlosti, baš poput torte. U nekim slučajevima kriške su bile sasvim male i kratkotrajne, a u nekim drugima velike, debele i postojanije. Svejedno, svako ime me podsjetilo na ugodne trenutke provedene sa tim osobama, „autorkama” recepata u mojoj bilježnici.

Prvo sam ugledala ime jedne stare profesorke matematike koja mi je držala instrukcije. Kao što me je temeljito poučavala matematičari, istom ozbiljnošću je pristupala i kuvanju i receptima koje je sa mnom podijelila. Njeni recepti puni su preciznih mjera i objašnjeni matematičkim simbolima i geo-

metrijskim tijelima. Već godinama nije sa nama na ovome svijetu, ali njena dobrodušna strogoća je zauvijek ostala zapisana u mojoj bilježnici. Matematiku sam zaboravila, ali poduku iz kulinarstva srećom nisam.

Okrenuvši sljedeću stranicu, zapazila sam ime jedne osobito kreativne mlade žene iz Njemačke. Iako nikada nije službeno bila misionarka, bila je jedna od najautentičnijih misionarki koje sam ikada upoznala. Njena maštovitost i spretnost se očitovala i u njenim receptima. Nažalost, nedavno se vratila u Njemačku sa svojom porodicom. Zauvijek ću se sjećati našeg zajedničkog kuvanja, naših kolača i ukrasa koje smo pravile za Božić i Uskrs; kuhinje pune smijeha i uprljanih dječjih lica i ručica.

Na sledećoj stranici se nalazilo jedno neobično ime, ime jedne mlade Afroamerikanke, koja se hranila isključivo zdravim namirnicama. Jednom prigodom sam je posjetila sa svojim, tada dvogodišnjim sinom, a ona nas je ponudila prepečenim jabukama s orasima, što se mom sinu jako dopalo. Tako je njen jednostavan, ali zdrav

recept završio u mojoj bilježnici.

Na papirićima ubačenim u bilježnicu, brzim neurednim rukopisom, nalazili su se „odokativni“ recepti jedne vješte kuvarice, iz moje lokalne crkve. Mislim da sam tek nedavno razumjela, zbog čega je smatrala da se ne treba zapisivati baš svaka pojedinost u receptima. Početnike to pomalo nervira, ali profesionalcima je razumljivo samo po sebi. I ona je bila moja učiteljica, učiteljica kuvanja bosanskih specijaliteta.

Mnogo je još imena zapisano u mojoj bilježnici, a sa svakim novim imenom, radost je u meni zaigrala.

Te žene su me blagoslovile svojim ukusnim provjerenim receptima i jednom prilikom ih pripravile za mene s ljubavlju. Nisu ljubomorno čuvale svoje kuvarske tajne, već su ih bile spremne velikodušno podijeliti sa mnom, kako bih i sama postala bolja kuvarica. Zar to nije divno? Zar to nije ljubav na djelu, mala svakodnevna, a opet toliko velika?

Preplavila me je zahvalnost za svaki, urednije ili neurednije, zapisani recept u mojoj maloj,

već pomalo zaprljanoj bilježnici. Svaki put kada bih ponovno pripremala to jelo ili desert, nesvjesno bih blagoslovila tu ženu, a kada bih ponovno probala kolač ili jelo, vratili bi me u vrijeme kad smo se družile i razmjenile recepte.

Ovog Božića sam svjesno zastala na trenutak i duboko u srcu zahvalila za svaku prijateljicu, čije ime se nalazi u mojoj

bilježnici i blagoslovila je. Upravo zbog toga, odlučila sam tu bilježnicu nazvati bilježnicom blagoslova i podijeliti ovo svoje iskustvo sa vama. Bez obzira na to gdje se one danas nalaze, njihova imena su zapisana u mojoj bilježnici i moja molitva i moj blagoslov će ih pratiti, svaki put kada pripremam njihove recepte.

Vedrana Čolić, Sarajevo

Psalam 133

**Kako je lepo i krasno
kad sva braća žive zajedno!
Kao dobro ulje na glavi,
koje se stače na bradu,
bradu Aronovu,
koje se stače na skut
od haljine njegove;
Kao rosa na Ermonu,
koja silazi na gore sionske;
jer je ondje utvrdio Gospod
blagoslov i život do vijeka.**

T EŠKOĆE I NEVOLJE

Uzmimo komadić voska, komadić mesa, malo pijeska, malo gline i drvenih strugotina; stavimo sve u vatru i gledajmo kako će se ponašati. Na svakog od njih djeluje isto sredstvo, ali vosak se topi, meso se peče, pijesak se suši, glina stvrđnava, a strugotine nestaju u plamenu. Jednako tako, pod uticajem istih okolnosti i sredine, jedan čovjek postaje bolji i jači, a dru-

gi slabiji, dok neki i propada. To objašnjava zašto neko čuje Božju riječ i postaje bolji. Drugi čuje isto to, ali se samo srđi.

Našu budućnost ne određuje toliko ono što drugi nama čine, već ono što mi sami učinimo. Vodimo računa o tome kako čujemo i postupamo.

Najbolje iskorišćen život je kada ga upotrebimo za nešto što će nas nadživeti.

Vilijem Džejms

Od onoga što primimo, zarađujemo za život; život se, ipak, sastoji od onoga što damo.

Artur Eši

Vrednost života leži, ne u dužini naših dana, već u tome kako smo ih iskoristili. Čovek može živeti dugo, a ipak živeti vrlo malo. Zadovoljstvo u životu zavisi ne od broja naših godina, već od naše volje.

M. de Montanj

S VJEDOČANSTVO

„Ja sam put, istina i život.” (Isus)

Već petnaest godina sam bio radio za holandsku kraljicu, nekoliko posljednjih samo intelektom i glavom, ali ne i srcem. I zbog toga sam bio duboko nezadovoljan. Osjećao sam da bi moje vještine, moja znanja i nakupljena iskustva bili mnogo dragocjeniji negdje drugo. Sanjao sam i žudio za time da krenem putem kojim je moje srce željelo. Ono me je zvalo da pođem onamo gdje ću sebe moći dati i ostvariti kroz posao, gdje ću, radeći ono što najbolje znam, moći doprinijeti dobrobiti drugih.

Snivao sam o poslu koji bi mom radu i životu dao dublji smisao, o poslu gdje bih osjetio radost doprinoseći sreći drugih bića, osjećao sam da bi samo tako moja ovozemaljska misija bila ispunjena. Čeznuo sam za takvim poslom, raspitivao se, pratio oglase, javljao se na konkurse, dobijao negativne odgovore, ponovo se prijavljivao, gledao, tražio priliku. Tako sam se i molio.

I odjednom, pred Božić 2004. godine, dobih dva poziva, dvije ponude za poslove koje sam već godinama odrađivao u svojoj “noćnoj smjeni”, u krevetu, u

svojim snovima. Jedan od njih, kojeg mi je nudila Evropska komisija, vodio je u Dublin, odakle sam trebao koordinirati istraživanja u zemljama Zapadnog Balkana, uključujući ona o siromaštvu i socijalnim posljedicama ratnih razaranja. Posao je očigledno bio na području mog profesionalnog interesa, u domenu mojih znanja i ekspertiza, obećavao mi da ću stečena znanja, iskustva i vještine moći dati na uslugu onima kojima je to najpotrebnije. Zbog toga sam bio uznesen. Bio sam neizmjenjerno radostan što će moji sni uskoro postati javom.

No, već nakon nekoliko sedmica, radost i zanos postepeno ustupije mjesto brizi i nespokoju. Uplašio sam se. Neki strah od neizvjesnog se uvukao u mene, u Borjanu takođe. Već jednom smo zbog rata u Bosni morali početi ispočetka, sada nas je čekalo isto, ili skoro pa isto. Poslije gotovo petnaestogodišnje borbe da nađemo sebi mjesto pod suncem, tu u Holandiji, trebao sam dati otkaz na sigurnom poslu, pa prihvatiti neizvjesnost probnog rada od devet mjeseci, kako je stajalo u aktima komisije. Nije bilo lako

odlučiti se. Nervoza, briga, stres i nesаница se postali dio moje svakodnevnice.

Uz to, naše kćeri nisu bile oduševljene idejom da bi trebale napustiti Heerlen, mjesto njihovog rođenja i grad u kom su tek pošle u gimnaziju, sticale prijatelje. Borjana je mislila nešto drugačije. Razumjela je i podržavala moju želju, osjećala je da idem za nečim dobrim, svijetlim, nečim što će moju, pa i našu radost uvećati. Oboje smo pritom znali da će ona morati napustiti svoju karijeru, ostaviti posao farmaceuta, prvo stalno zaposlenje koje je tek odskoro bila dobila, a poslije čitavih deset godina požrtvovanog rada i dokazivanja pod neizvjesnim kratkoročnim ugovorima. Ipak, uz sve strahove od promjene, od neizvjesne budućnosti i nepoznate nove sredine, Borjana pristade: “OK. Idemo, ali najviše na četiri godine. Čim nam kćeri završe srednju školu, vraćamo se nazad. Ja ne želim da one plate preveliku cijenu. Da bismo mi ostvarili naše snove, nemamo prava razoriti njihove”.

Nakon što se Borjana složila, otpoče porodično dogovaranje oko polaska u Irsku. Naš “kućni savjet” se sastajao mnogo puta, bili smo uključili djecu u sve te razgovore. S odlukom nismo trebali žuriti, od irskog poslo-

давца sam dobio dodatne četiri sedmice da odgovorim na ponudu. Do petnaestog maja, tada sam trebao potpisati predugovor. Ugovor, onaj definitivni, je najavljen za juni. No, mi smo već prije maja znali šta nam je činiti. Dogovorili smo da idemo u Dublin, prvo ja na godinu dana, a onda, ako sve bude kako smo očekivali, da mi se pridruži Borjana sa kćerima.

I onda je došao taj juni. Dan kojeg sam se plašio, zbog kojeg noćima sna mirnog imao nisam. Otputovao sam u Dublin. Odsjeo sam u hotelu “Tara” u Booterstown-u tek nekoliko autobuskih stanica daleko od sjedišta budućeg poslodavca. Tu noć oka sklopio nisam. Uzbuđenje, strah, nesigurnost i malodušnost su se uvukli u moju dušu. Ustadoh rano i krenuh da učinim korak za kojeg nisam bio siguran gdje me vodi. Pođoh na odredište, tamo su me čekali njih dvojica, direktor i HR manager. Nakon riječi dobrodošlice ponudiše mi tekst ugovora na potpis. Ja samo nabrzinu predoh preko teksta, već ranije sam video predugovor, i potpisah ga. Onda ručismo u kantini, pa se potom pozdravismo uz dogovor da ću već u avgustu doći na posao.

Kada izadoh iz zgrade u kojoj su mi upravo bili pokazali kancelariju gdje bih radio, počeh

se tresti. Obuze me nemir. I veliki strah. Tek tada shvatih da mi nema nazad. A onda sam se odjednom uplašio i samoće koja je stajala predamnom – pomisao da ću biti sam, zadugo, čitavu godinu dana, me vodila u očaj, paralisala mi um i snagu.

Jedva dođoh do hotela. Bacih se na krevet u nadi da ću zbog prethodne nesanice brzo zaspati, ali ne mogoh, oko mene se počeo sve vrtjeti. Ponovo me obuze paničan napad straha, straha da će sve krenuti nizbrdo, da sam učinio pogrešan korak. Nakon nekoliko sati borbe sa ovim crnim mislima, sve crnijim, odlučih da telefoniram Borjani, da joj kažem kako se osjećam, da joj priznam svu malodušnost i tjeskobu. Ona me pažljivo sasluša, pa mi reče jednu stvar koja me umiri. Kaza mi da ne brinem, da će u svakoj nevolji biti uz mene, pa kakva god da iskrсне.

“Iza nas je dosta lijepih dana provedenih zajedno, u ljubavi i u blagostanju. Ako je sada red da dođu posne godine, neka bude tako. Život je satkan od dobrih i manje dobrih stvari, to smo već iskusili. Najvažnije je da smo skupa, da se volimo i da smo uvijek jedno za drugo, i uz drugo. Hoću da zapamtiš i ovo - ja te mnogo volim i uvijek možeš računati na mene.”

I onda mi dade mi još jedan savijet, praktičan, pomislih u trenu. “Znam da se zaboraviš kada slušaš irsku folk muziku, zato pođi večeras u Temple bar, nađi pab s najboljim bendom i opusti se. I nemoj propustiti da to uživaš na način kako to svaki Irac čini, uz *Guinness*.” To je bio savjet koji mi je od srca dala, drugog savjeta, boljeg, ona nije za me imala. Naime, niko od nas dvoje nije poznao Boga, oboje smo bili ateisti, odgojeni i školovani u takvim porodicama i sredinama.

Borjanine riječi me ohrabriše, uliše novu snagu. Odmah se uputih ka autobuskoj stanici koja je bila ispod prozora moje hotelske sobe, krenuh da poslušam Borjanin savijet. Za nekoliko minuta se predamnom ukaza autobus koji je vozio ka centru, veliki, onaj dvospratni kakvog smo nekoć u Sarajevu zvali Londonac. Uđoh i sjedoh na mjesto s kojeg sam mogao razgledati grad.

Vozio sam se nekih dvadesetak minuta, niti deset stanica nismo prošli kada mi se pogled zaustavi na masi ljudi skupljenoj na omanjem travnjaku ispred velike kamene građevine. Na stotine, ako ne i čitava hiljada ljudi, mladih uglavnom, se tiskalo u dvorištu i oko ulaza zgrade. Radoznalo se upitah šta bi to moglo biti. Nešto me koptalo da

udjem i pogledam. I baš u tom trenu autobus se zaustavi na stanici, ni dvadesetak metara podalje od skupljene mase. Dok su neki putnici izlazili iz autobusa, a drugi ulazili, u tom kratkom periodu od jedne minute moja znatiželja se silno pojača. Da li izaći iz autobusa, dvoumio sam se zakratko, i onda u zadnjoj sekundi, kada je vozač skoro krenuo sa stanice, krenuh naglo prema izlazu, žurno, baš kao da me je neko vukao za rukav. I iskočih na pločnik. Pa se odmah zaputih u dvorište, prema gomili. Mislio sam, za irsku muziku i *Guenniss* ima vremena, uhvatiću naredni autobus.

Usred dvorišta, zbunjen masom oko mene, priđoh dvojici mlađih ljudi, bijahu tridesetgodišnjaci, i nakon što im se predstavih, upitah šta se tu dešava, čemu sva ta gužva. “Koncert Gospel muzike, hrišćanske muzike koja slavi Isusa”, odgovori Patrick, tako se predstavio. Upita me još jednom za ime, uz izvinjenje da ga zbog mog stranog akcenta nije mogao dobro čuti, pa dodade: “Dođi Brano, mi ćemo ti naći kartu, mada je sve rasprodano.”

Ja ne znajući šta da radim, da li da krenem sa njima ili da pođem u pab, zastadoh na tren. Oni ponoviše da je to nešto izuzetno, da je muzika izvrsna, bend svjetski poznat. Pa me upitaše

otkud ja tu među njima? Objasnih im sve. Rekoh da sam bio uplašen nakon što sam tog dana potpisao ugovor da dođem na novi posao, u nepoznatu zemlju, među nepoznate ljude i da me je obuzeo veliki strah što ću u tuđini biti sâm. Ispričah i da sam po savjetu supruge upravo krenuo u Temple bar da uz muziku i pivo zaboravim svu tjeskobu koja me obhrvala, ali spazivši masu na okupu sam znatiželjno izašao iz autobusa da vidim o čemu se radi. I dok sam tim neznancima otvarao srce, iskreno, kao da su moji najbliži, odjednom zaplakah. Zaridah pred njima dvojicom.

‘Let’s give you a hug’, rekoše obojica, pa me svaki od njih zagrlji. Potom Patrick dodade: “Brano, ovo što ti se desilo, da pođeš u kafanu, a završiš ovdje, s nama, to nije slučajan događaj, to je upravljeno Božjom rukom. On hoće da ti dođeš ovdje, da dođeš k njemu. On hoće da upoznaš Isusa.”

“Smijemo li se pomoliti za tebe”, upita Paul glasom u kojem prepoznah bliskost i toplinu. Ja potvrdno klimnuh glavom, ne znajući šta će mi reći. Oni me objuviše rukama tako da se sva trojica nađosmo u jednom zagrljaju. “O Bože, hvala što si Brani pokazao put ka Tebi, što si ga doveo ovamo. Primi ga u

veliku porodicu, među djecu svoju da bude slobodan od svakog straha, i ispunjen”, molio se Paul.

Dok je Paul govorio, osjetio sam suze što su tekle niz moje lice. Plakao sam dotaknut toplinom i riječima molitve nepoznatih mi ljudi. A neka velika, dotada nedoživljena radost me je bila obuzela i osjećaj velikog olakšanja.

Potom mi se obrati Patrick: “Branu, ne brini se kako ćeš ovamo doći, i da ćeš samovati u Irskoj. Imaćeš ovdje nas, imaćeš novu familiju, mi ćemo biti uz tebe, pomagati ti da se privikneš, da prebrodiš vrijeme dok tvoja supruga i djeca ne dođu. Pođi s nama unutra, na koncert.”

U velikoj dvorani, na bini, stajao je bend spreman da počne. Kasnije saznadoh da su među najboljim na svijetu u toj vrsti muzike. ‘Third day’, tako su se zvali. Svirali su maestralno, sa zanosom i s dušom. Njihova muzika me uistinu ponijela. Neki čudan osjećaj ispunjenja sam doživio, imao ga tokom cijelog koncerta. I onda, na kraju, kada je jedan od muzičara stao ispred publike pozivajući prisutne, sve one koji ne poznaju Isusa, da ga prihvate kao svoga Spasitelja, kao uzor i putokaz za život, ja jednostavno podoh naprijed. Uputih se prema bini gdje su već

stajale desetine ljudi. I još uvijek zanesen i u dotad nedoživljenom ushićenju, izgovorih riječi koje su me povezale s njim.

Na izlazu su me čekala njih dvojica. Paul mi reče da želi da mi pokloni svoj primjerak Biblije, sa posvetom. Taj primjerak čuvam kao dragu uspomenu na ovaj izuzetan dan, baš kao i ulaznicu za koncert. Pri tom Patrick dodade da se ne prepadnem obima knjige, nego da počnem s kraja, da prvo čitam Novi zavijet, riječi Isusove. “One su putokaz ka slobodi, ka životu ispunjenom, bez straha i brige za sutra.”

Rastali smo se, ja sam otišao u hotel na spavanje, slijedeći dan sam otputovao za Holandiju. Mir i spokoj su zavladaali mojim srcem. Znao sam da imam braću u Irskoj, shvatio sam da za život imam svjetionik i učitelja.

Prije preseljenja iz Holandije, desetak sam puta zvao Patricka, razgovarao s njim, raspitivao se, molio ga da mi traži stan, da se raspita za ovo, za ono, da me posavjetuje... On bi svaki puta nakon razgovora pitao da li može da se moli za mene, i molio se. Osjetio sam da je u to stavio svoje srce, da se molio s ljubavlju. Istina, ja ga ne pitam da li to i danas čini, ali ja za njega molim, svaki dan.

Kako je tekao moj život u Irskoj, kako teče danas u Holandiji. Ja svaki dan vidim darove, vidim dobro oko sebe i obilje dobroga koje je meni upućeno. Možda neko drugi tako ne bi sudio, ni vidio, neko ko posmatra izvana, sa strane. Meni, koji sada uz pomoć učitelja prihvatam život kakav jeste i sa svime što on sa sobom nosi, moji dani su ispunjeni, ispunjeni smislom i radošću.

Branislav Antov Mikulić, Amsterdam

Branislav Mikulić rođen je 1951. godine u Sarajevu. On sam radije kaže da se to desilo u Dublinu i još pola vijeka kasnije - 8. juna 2005, kada se iznova rodio, duhovno oživio. Na taj dan ga je, veli on, dotaklo svjetlo rabija iz Nazareta, tada je počeo slijediti nauk njegov da je darivati ljubav i težiti harmoniji s drugim bićima jedini put nam u dobro i beskonačnost.

Odrastao je uz oca, majku i sestru, kako sam kaže, u radničkoj obitelji toga vremena. Otac Anto, vrstan majstor-krojač, predratni ljevičar, sarajevski ilegalac i partizan, bio mu je uzorom, baš kao i mati Jelena, vrijedna

radnica i višestruki udarnik u konfekcijskim radionama Alije Hođžića i 22. decembra. Povremenu oskudicu, koja je pratila većinu gradskih obitelji na prelasku iz pedesetih u šezdesete, nadomještale su porodična harmonija i toplina doma, čemu je, veli on, mati davala poseban pečat.

Branislava je od malena krasila radoznalost, želja za učenjem i spoznajom. To je pokazivao u osnovnoj školi, potom u gimnaziji, pa i kasnije. Sa 18 godina upisuje studij ekonomije u Sarajevu, s dvadeset i političke nauke. Nakon diplomiranja, odlazi na magistarski kurs u Beograd, kasnije doktorira i specijalizira u Sarajevu i Hagu. Iako po vokaciji ekonomista, on se okretao temama koje su bile bliže njegovu srcu – istraživanju ljudske sreće i sudbine. Petnaest godina je, radeći na Ekonomskom institutu u Sarajevu, izučavao fenomen masovnih migracija jugoslavenskih radnika u inostranstvo, s fokusom na njegovu socijalnu i ljudsku dimenziju. Na desetine je njegovih članaka, naučnih studija, monografija i analiza na tu temu.

U jesen 1989. i sam postaje migrantom. Polazi u Holandiju na postdoktorske studije gdje, stjecajem okolnosti, ostaje da radi sve do 2005. godine. Ekonomska i socijalna nejednakost su teme koje zaokupljaju njegovu pažnju – u centru njegovog istraživačkog interesa su najranjivije kategorije stanovništva: siromašni, socijalno ugroženi, beskućnici, bolesni, oni bez šansi i nade. Čak i kada piše striktno naučne i tehničke izvještaje o tim društvenim grupama, čitalac prepoznaje da autor saosjeća sa njima.

Nakon godina plodnosnog djelovanja u Centru sa socijalne analize Statističkog ureda Holandije, Branislav prelazi u Dublin da radi za Evropsku Komisiju. Njegov istraživački interes je i tu zaokupljen društvenim temama. Osmišljava i vodi komparativne analize o razlikama u kvalitetu života, socijalnoj inkluziji, nejednakosti i siromaštvu u Evropskoj Uniji. Tu, u Irskoj, ostaje do pred kraj 2012., kada napušta karijeru naučnika i istraživača i posvećuje se pisanju i pripovijedanju. Uglavom se izražava u formi kratke priče, a na srpsko-hrvatskom jeziku, njemu maternjem. Živi i djeluje na relaciji Amsterdam - Sarajevo. Član je udruženja pisaca Bosne i Hercegovine.

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

Antiöhija

Dani su čovečiji kao trava;
kao cvet u polju, tako cveta.

Dune vetar na nj, i nestane ga,
niti će ga više poznati mesto njegovo.

Ali milost Gospodnja ostaje od veka
i doveka na onima koji Ga se boje,
i pravda Njegova na sinovima sinova.

Psalam 103:15-17

